

SIEM PRAAMSMA'S

OOTJE TEUR

*****

DE WENS-
HANDSCHOENEN

TEKST EN TEKENINGEN DOOR SIEM PRAAMSMA

Ootje Teur weet niets meer te bedenken

1.

Ergens in een ver en vreemd land stond aan de rand van een diepe afgrond een huisje. Het was een aardig huisje, zo te zien gezellig om in te wonen. Daarom woonde Ootje Teur er ook in. Hij was namelijk iemand, die van rust en gezelligheid hield. Nu, rust, dat had je er, dat kun je zo zien. En gezelligheid, ja, dat ligt een hoop aan jezelf, nietwaar?

Maar op het moment, dat dit verhaal begint, kon Ootje Teur zijn draai niet vinden. Hij zat met zijn hoofd in de ene hand achter z'n schrijftafel en in de andere hand hield hij een pas-geslepen potlood vast, terwijl hij een blank velletje papier voor zich had liggen. Je moet namelijk

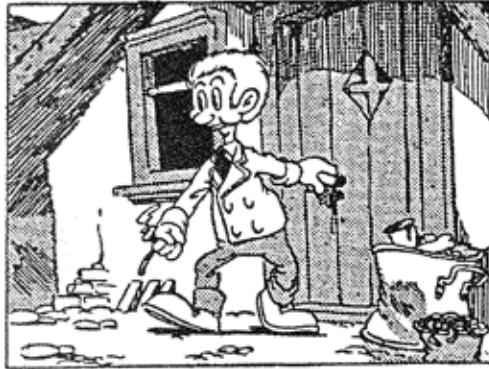
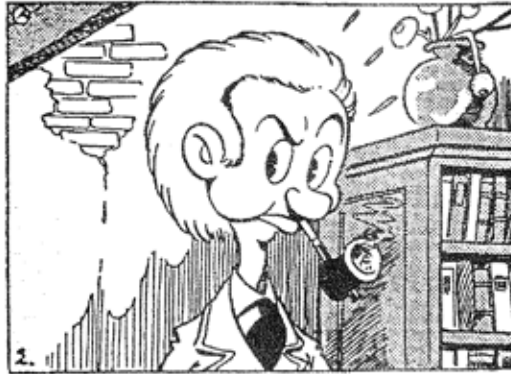
weten, dat Ootje Teur schrijver was van beroep, dat wil zeggen, dat hij zijn brood verdiende met het schrijven van boeken. Nu is dat heel leuk, zolang je wat te schrijven hebt, maar als je niets meer weet te bedenken, dan is alle aardigheid er eigenlijk af.

„Dat kan zo niet langer!“ zuchtte Ootje, terwijl hij een diepe haal aan zijn pijp deed. „Ik heb nu al twee honderd zes en dertig boeken geschreven en steeds als ik aan het twee honderd zeven en dertigste wil beginnen, wéét ik niets! Dat is te mal, daar moet iets op verzonnen worden!“

Hij stak zijn pijp weer op, die van narigheid was uitgegaan en ging peinzend uit het raam staan kijken.

Ik ga zelf avonturen meemaken

2.

„Ja”, dacht Ootje Teur, en hij liet zijn blikken over de toppen van de bergen dwalen, „Eigenlijk ben ik maar een vreemde schrijver... Ik schrijf maar boeken over andere mensen, die allerlei dingen en avonturen beleven en ik geloof, dat ik het wel aardig doe, want de verhalen, die ik schrijf, worden nog wel graag gelezen ook! Maar zelf iets beleefd heb ik eigenlijk nog nooit... Als ik nu eens iets zou kunnen vertellen over dingen die ik zelf had meegemaakt... Dat zou misschien nog wel zo aardig zijn.”

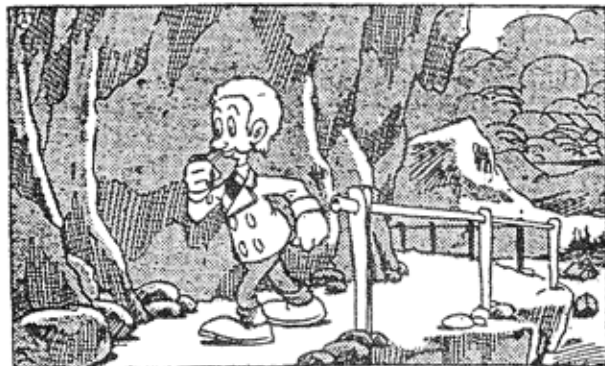
En toen nam Ootje Teur een kloek besluit. Hij zette de vuilnisbak en de schillenpan buiten de deur, stopte een verse pijp en knoopte zijn jasje dicht.

„Ik ga er op uit!” sprak hij. „Ik ga zelf avonturen beleven! Wat het dan ook voor avonturen zijn, ik ga ze gewoon meemaken!”

Toen stopte hij nog een vers pakje tabak in zijn broekzak, trok de deur achter zich dicht en wandelde weg, de onbekende toekomst tegemoet.

Niet eens een regenjas

3.

Toen Ootje Teur een tijdje gelopen had en al bijna moe begon te worden, had hij nog steeds geen avontuur beleefd.

„Dat is toch wat?” mompelde hij in zichzelf. „Als de personen, die in mijn boeken voórkomen, een kwartier buiten zijn, dan hebben ze al gevechten geleverd met dieven, die het op hun geld voorzien hebben, of met gevaár voor eigen leven een in nood verkerend medemens van een wisse dood gered, zijn er al vliegtuigen neergestort en hebben gewetenloze boeven de een of andere rare, maar vindingrijke professor een tot nietsdienende, doch vernuftige uitvinding ontfutseld... Maar wanneer de schrijver van al zulk moois zich buiten

zijn woning begeeft, ademt de hele omgeving rust, vreedige rust...”

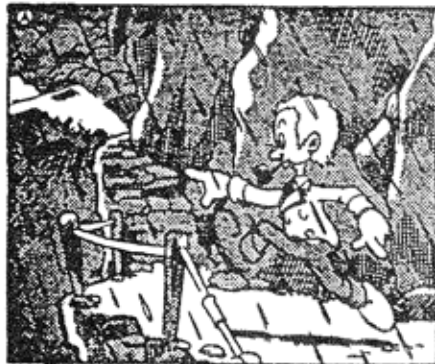
Hij had echter niet gezien, dat er inmiddels donkere wolken aan de horizon waren verschenen. En Ootje Teur, die juist honger begon te krijgen, en over een herberg ging denken, om iets te gaan eten, kreeg plotseling een lauwe druppel op zijn neus.

„Oei”, riep onze schrijver onthutst. „Het gaat regenen! En ik heb niet eens een regenjas bij me! Ik zal helemaal nat worden!”

En hij begon te hollen, het rotspad af, op zoek naar een schuilplaats.

Een berghut

4.

„Het is akelig, om schrijver te zijn!" bedacht Ootje Teur, die door de regen holde, op zoek naar een droge plek om het einde van de bui af te wachten. „In een boek vinden de hoofdfiguren regen nooit zo erg. Ze baggeren er doorheen of het niets is en ze zijn altijd meteen daarna weer droog. Of, als het al te erg wordt, is er haast altijd wel een huis in de buurt met een warme kachel, waar ze zich dan kunnen warmen, maar waarvan de gastheer dan weer een vreemde snaak is, die gelegenheid genoeg biedt, om de wildste dingen te beleven... Maar als je die dingen bedenkt voor een ander z'n plezier..."

Hij strompelde nat en koud een smal pad op, dat in de rotsen was uitgehakt, maar zag toen in de verte een klein

huisje liggen.

„Oef!" riep Ootje Teur, die nieuwe moed kreeg. „Het geluk is toch nog met mij! Een berghut! En er steekt een pijp door het dak, dus er zal wel een kachel staan ook, die aan te maken is!"

Hij ging weer aan het hollen en had een paar minuten later het huisje bereikt.

„H'm!" zei de schrijver in zichzelf, „het lijkt een beetje oud en vervallen en hier en daar zit er een plank in het dak los en eigenlijk ziet het er helemaal niet gastvrij uit. Maar het is tenslotte beter dan niets en droog zal het allicht wel zijn daarbinnen... Je kunt niet alles verlangen..."

Een gat in de grond

5.

Ootje Teur had dus een berghut ontdekt om in te schuilen en deed welgemoed de deur, die nog maar in één hengsel hing, piepend open.

„Ha, hier is het droog!” zuchtte hij verlicht. „En warm... Maar erg avontuurlijk ziet het er hier niet uit... Nogal gewoontjes... En wat gek, om zo'n groot gat in de vloer te graven! Waar zou dat nu toe dienen? Ze gaan zeker een telefoonleiding aanleggen... Maar nee, dat zal toch wel niet... Het lijkt er meer op, dat ze aan het schatgraven zijn... Hé?! Schatgraven!”

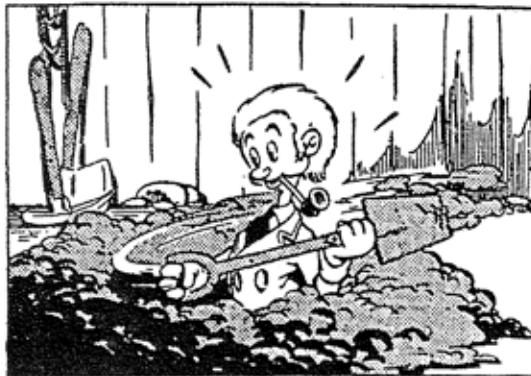
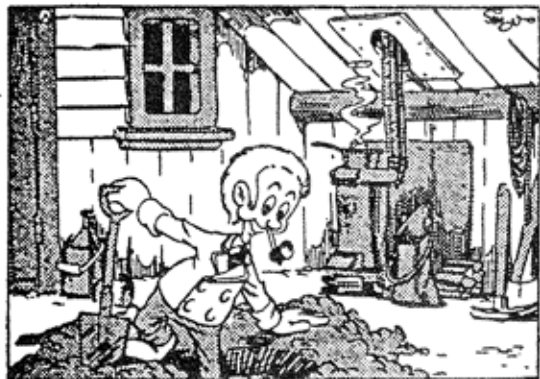
Hij liep plotseling op het gat in de grond toe en keek er vol belangstelling in. Het was een gewoon gat, net als

andere gaten, die in vloeren gegraven worden, maar dat kon Ootje Teur, die meer fantasie had dan de meeste mensen, niet schelen.

„Schatgraven, dat is het!” mompelde hij met glinsterende ogen, terwijl hij van opwinding vergat aan zijn pijp te trekken. „Hier heeft natuurlijk de een of andere zee-rover... nee, dat zal niet... de een of andere... eh... nu ja, het doet er ook niet toe wie, maar die heeft hier natuurlijk een kist met zuiver gouden munten begraven, toen hij achtervolgd werd door zijn aartsvijand, die het op zijn leven had voorzien... Vele jaren geleden... Ja, dat moet wel heel lang geleden zijn...”

Een krassend geluid

6.

Ootje Teur deed de deur van de hut zo goed en zo kwaad als dat ging dicht, pakte een van de schoppen, die in de hoek tegen de muur stonden, stapte in het gat in de grond en begon energiek te graven.

„Ik denk, dat het een paar honderd jaar geleden is, dat die schat hier begraven werd!” dacht hij verder. „Waar-schijnlijk door een generaal, die ergens buit had behaald, maar die toen weer verder moest met zijn veldslag...” Hij was nu al zo ver met het graven gevorderd, dat hij tot zijn schouders in het gat stond, maar nog steeds was er van een kist met gouden munten geen spoor te be-kennen.

„Het wil nog niet hard met de schatgraverij”, meende

Ootje. „Ik denk dat ik er maar mee ophoud... Misschien was het toch wel voor een telefoon... of gas... of water-leiding... Enfin, ik heb het er lekker warm van gekregen. En nat ben ik ook niet meer!”

Maar toen stootte zijn spade op iets hards. Het gaf een krassend geluid, als van metaal op metaal.

„Kijk!” riep hij verheugd, „Daar zie je maar weer, dat geduld wordt beloond! Dat is natuurlijk de zwaar met ijzer beslagen kist, waar de generaal...”

Hij begon al fantaserend de grond rondom het voor-werp met zijn vingers los te halen en was geweldig be-nieuwd...

Een paar doodgewone handschoenen...

7.

Eindelijk had Ootje Teur het voorwerp zo ver uitgegraven, dat hij het beet kon pakken. Met zenuwachtige bewegingen trok hij het uit de grond... „Het is wel een beetje klein voor een kist met gouden munten!” meende hij, toen hij het eenmaal boven de grond had. „Maar misschien is het dan tot de rand toe gevuld met diamanten... Of andere edelstenen...”

Er zat geen slot op het kleine ijzeren kistje, zodat Ootje Teur het gemakkelijk kon openen.

„Nu!” zei hij vol verwachting, en hij keek met glinst-

rende ogen en kloppend hart naar de diamanten en robijnen, die hij verwachtte. Maar toen liet hij een teleurgesteld geluidje horen.

„Wat is dat nu?” riep hij met opgetrokken wenkbrauwen, „Heb ik daar nu al die moeite voor gedaan? Een paar handschoenen! Een paar doodgewone, ouderwetse, grijze klungels van handschoenen! Wie zou er nu plezier in gehad hebben, die dingen in een ijzeren kist in de grond te begraven? Ik geloof wel, dat ik een beetje fantasie heb, maar daar kan ik met m'n pet niet bij!”

Een vreemde meneer

8.

„Nu ja”, dacht Ootje Teur, toen hij de handschoenen, die hij in het kistje gevonden had, met een nieuwsgierige blik bekeek, „Ik zal ze maar eens aantrekken! Wie weet, wat een prettige kledingstukken het zijn...”

„Ze passen nog niet eens ook!”, mompde hij, terwijl hij stond te scharrelen met de grijze dingen. „Ze zijn me veel te groot! Ik vind dit maar een raar avontuur... Ik had heel iets anders van deze dag verwacht... Ziezo, ik heb ze aan... Mooi is anders, maar enfin...”

„Bonjour, goedendag!” zei plotseling een stem achter Ootje Teur, die van schrik een meter in de lucht sprong,

„Comment allez-vous, hoe maakt u het?” „W-w-w-wat?” stotterde Ootje Teur, die met grote verbaasde ogen naar de vreemde verschijning keek, die zo maar opeens in de hut was gekomen, „W-w-w-wie b-b-bent u? I-i-i-ik k-k-ken u n-n-niet! H-hebt u soms die h-handschoenen in de g-grond gegraven?”

„Moi pas, ik niet!” zei de verschijning met een vriendelijke glimlach, „Mijn groot Meester heeft gedaan dit! Hij très, très verstandig! Ik ben slechts nederige dienaar... ook uw dienaar! Vraag mij, wat gij wilt!”

Het zit in de handschoenen!

9.

„Ik begrijp het niet zo goed!” zei Ootje Teur met een verwonderde uitdrukking op zijn gezicht. „Ik heb helemaal geen dienaar. Ik ken u niet!”

„Tiens!” riep de vreemdeling welwillend, „Ik zal uitleggen u. Expliquer! Voyez donc! Ik ben de slaaf van de gants, die u draagt! Van de schoenhandschoenen. De... eh... hoe zegt u? De handschoenen! Ja, juist, van de handschoenen! Ieder, die deze handschoenen draagt, kan mij oproepen door te knippen met de duim en wijsvinger van de linkerhand. Hij kan wensen, wat hij wil. Het zal in vervulling gaan! En wanneer hij maakt een geld-tellende beweging met duim en wijsvinger van de andere hand, dan er komen geldstukken! Gouden munten! De

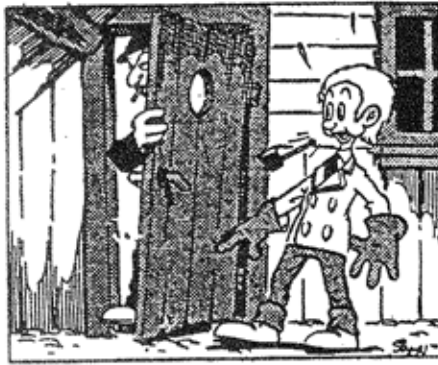
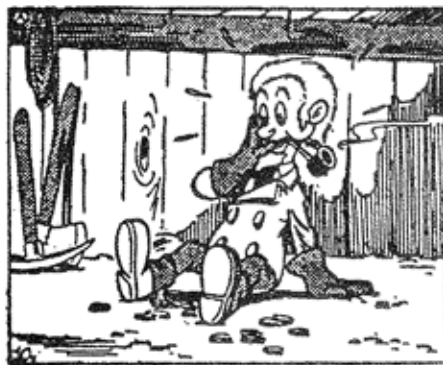
bezitter van deze schoen... he... handschoenen is de man het meest rijk van tout le monde! Van de hele wereld! En mijn naam is François, votre serviteur obligeant! Uw toegewijde dienaar!”

Ootje Teur had met verbazing de woordenstroom van de vreemd-geklede man gevolgd en hij wist de eerste ogenblikken niet, wat hij er van denken moest. Hij maakte met zijn rechterhand een geld-tellende beweging en inderdaad rolde er onmiddellijk een aantal gouden munten rinkelend op de grond...

„Tiens!” sprak François triomfantelijk. „Compris? Begrepen?”

Lange Leo en Dikke Daan

10.

Toen Ootje Teur de gouden munten op de grond had horen vallen, was François, de bediende, plotseling weer verdwenen. Hij was niet de deur uitgegaan, nee, hij was plotseling weg, zo maar. En Ootje Teur, die zijn ogen nog niet geloven kon, was verwonderd op de grond gaan zitten en keek half ongelovig, half verheugd naar de rijkdom aan gouden munten, die om hem heen verspreid lag. Maar juist, toen hij de geldstukken wilde gaan oprapen, piepte de deur en ging langzaam open.

„Nou, Dikke Daan!” sprak een stem, „we gaan maar

weer verder! Het kistje moet hier toch verstopt zijn volgens dat papier, dat we gevonden hebben. En als we die handschoentjes eenmaal hebben, dan zijn we binnen!”

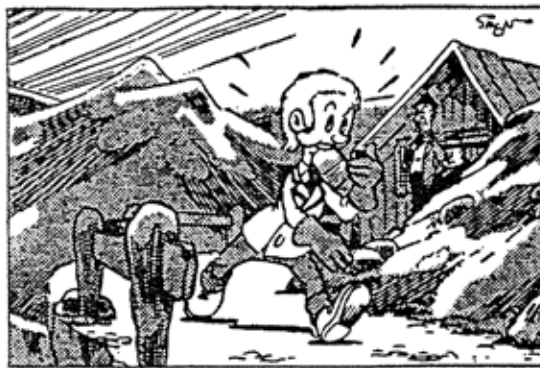
„Juist, Lange Leo!” zei een andere stem, „Dat zal...”

Maar toen zwegen de beide mannen, die binnengekomen waren, want ze zagen Ootje Teur staan, die verlegen rondkeek.

„Wat mot jij hier?” vroeg Lange Leo, terwijl hij Ootje door zijn dichtgeknepen oogjes gemeen aankeek, „Wie ben je? Maak dat je wekomt!”

Dikke Daan springt een gat in de lucht

11.

„Maak dat je wekomt!“ had Lange Leo gezegd en hij zette nu met een bekende duimbeweging kracht bij deze aanmaning. „Smeer 'em! Je hebt hier niks te maken!“

„Je hebt hier niks te maken!“ zei nu ook Dikke Daan, en hij probeerde net zo indrukwekkend te kijken als Lange Leo, wat hem echter slecht afging.

„Nu!“ zei Ootje Teur, „Ik... eh... ik... tja, ham... Nu, dan ga ik maar! Goedendag en veel plezier vandaag!“

Hij stapte langs Lange Leo en Dikke Daan de deur uit en liep snel het pad af, waarlangs hij eerst gekomen was, terwijl hij de beide ongemakkelijke heren vanuit zijn oog-

hoeken in de gaten hield.

„Zo, die is weg!“ sprak Lange Leo opgeruimd, „Ik houd niet van pottenkijkers!“

„Hij moest zeker schuilen voor de regen“, meende Dikke Daan.

„H'm!“ antwoordde Lange Leo peinzend, terwijl hij aandachtig naar de zandhopen keek, die om de kuil heen lagen. Hij had er geen erg in, dat Dikke Daan, die achter hem stond, een gat in de lucht sprong van verbazing, omdat hij de goudstukken op de grond zag liggen, die Ootje Teur natuurlijk niet had meegenomen...

Lange Leo laat het er niet bij zitten

12.

Dikke Daan had dus de goudstukken gezien, die Ootje Teur had gemaakt en nu probeerde hij, zonder dat Lange Leo het zag, ze op te rapen en in zijn zak te steken. Nu, dat lukte. Want Lange Leo had iets anders gezien.

„Het kistje”, riep hij plotseling, terwijl hij een wilde stap in de richting van het ijzeren dingetje deed. „Hij heeft het gevonden! We zijn het kwijt, Dikke Daan! Hij heeft het kistje opgegraven en de handschoenen er uit gehaald! Domoren, die we zijn! Hij had ze aan, maar ik had er geen erg in! Waarom heb je ook niet beter opgelet.

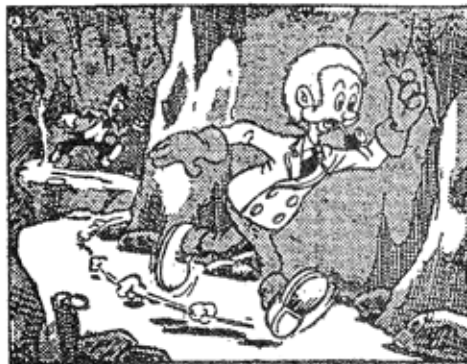
Maar ik laat het er niet bij zitten. Ik ga er achter aan! De dief! De gemene boef! Onze handschoenen te stelen!”

Hij riep nog meer woeste dingen, terwijl hij zich om-draaide en deur weer uit holde. Dikke Daan bleef echter kalm staan, want hij had nog niet alle goudstukken op-geraapt.

„Laat hem maar gaan!” mompelde hij tevreden. „Als we de handschoenen dan niet hebben, dan heb ik ten-minste wat goudstukken! Hij heeft niets!”

Een wagen met een motor er in

13.

„Oei-oei!" dacht Ootje Teur benauwd, toen hij de snelle voetstappen van Lange Leo achter zich hoorde, „Hij heeft ontdekt, dat ik-de handschoenen heb! Dat is niet zo mooi! Dat wordt lopen, Ootje!"

Hij voegde dadelijk de daad bij het woord en zette de pas er in. Maar ja, zoals ik al zei, kon Lange Leo, die veel langere benen had dan onze brave schrijver, veel harder hollen; zodat Ootje Teur tot zijn schrik bemerkte, dat hij snel terrein verloor.

„Wat nu?" plekerde hij angstig, terwijl hij al buiten adem begon te raken. „Ik moet iets doen, anders pakt Lange Leo mij de handschoenen af! En misschien krijg ik dan nog wel een pak slaag ook! En dat wil ik helemaal

niet!"

Maar toen herinnerde hij zich plotseling wat François, de slaaf van de handschoenen had gezegd. Hij stak dus zijn linkerhand omhoog en knipte met de duim en wijsvinger. Onmiddellijk daarna verscheen François, die natuurlijk ook hard moest lopen, om Ootje Teur bij te houden.

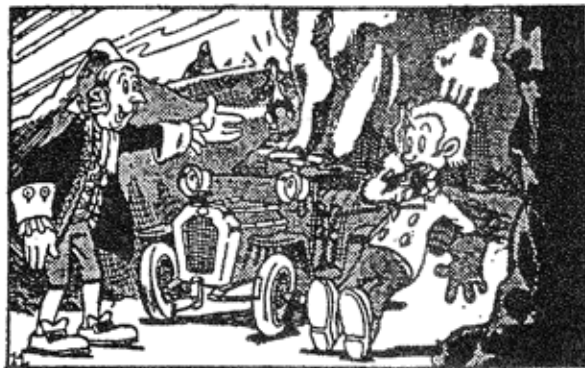
„Vlug!" riep Ootje Teur, „Een auto!"

„Een... eh... quoi?" vroeg François, die daar blijkbaar nog nooit van gehoord had.

„Auto!" riep Ootje Teur hijgend, „Een wagen met een motor er in! Vlug!"

Een klein, maar snel uitziend auto'tje

14.

„Ah, oui!” hijde François, „een wagen avec moteur! Certainement!”

Meteen nadat hij dat gezegd had, stond er een vreemdsoortig voertuig op het rotspad. Het was een heel, héél ouderwetse auto, zo een, als je alleen nog maar in een museum aantreft.

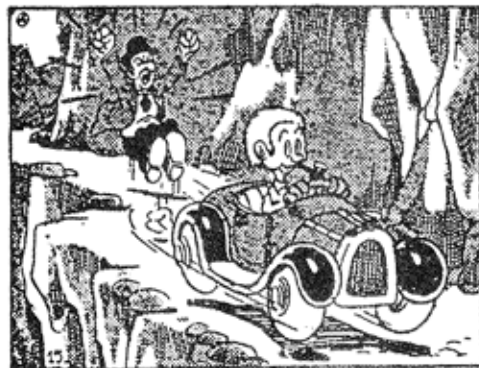
„Nee!” riep onze schrijver boos, terwijl hij zijn vulsten vertwijfeld in de lucht prikte, „Een auto, heb ik gezegd! Niet een museumstuk! Dit is er een uit het jaar kruik! Ik wil een moderne wagen hebben, één, waarin ik kan rijden!”

„Ah, oui!” knikte François, wiens gezicht opklaarde, „juist, je comprend. Un automobile moderne! S'il vous plait!”

Toen was de ouderwetse wagen verdwenen en stond er een klein, maar snel uitziend auto'tje klaar, waar Ootje Teur direct tevreden instapte. Hij startte de motor en schoot met een ruk weg. François lichtelijk verbaasd achterlatend. Lange Leo, die nu zag, dat hij de achtervolging verloren had, probeerde nog even héél hard te lopen om de auto in te halen...

Lange Leo krijgt geen antwoord

15.

Ootje Teur had nu dus een auto en dat is heel wat makkelijker, als je snel vooruit wilt komen. Lange Leo vond het echter veel minder aardig, dat kun je begrijpen. Hij sprong van kwaadheid een meter in de hoogte en zei een paar ontzettend lelijke woorden.

Dan knarste hij een paar maal op zijn tanden, draaide zich om en begon nijdig terug te hollen.

„Ik zal hem leren!” riep hij binnensmonds, „Hij weet nog níet, dat wij ook een auto hebben! En een, die heel wat vlugger gaat dan dat ouwe groenteblik van hem... Wacht maar, ik zal je eens wat laten zien, makkertje!”

Ootje Teur trok zich hier nog niets van aan, want in

de eerste plaats was Lange Leo te ver weg, zodat hij hem niet kon verstaan en in de tweede plaats was hij in een veel te goed humeur, omdat hij begon te vermoeden, dat hij nu eindelijk eens een echt avontuur aan het beleven was...

Lange Leo intussen rende verder tot hij het huisje weer in zicht kreeg.

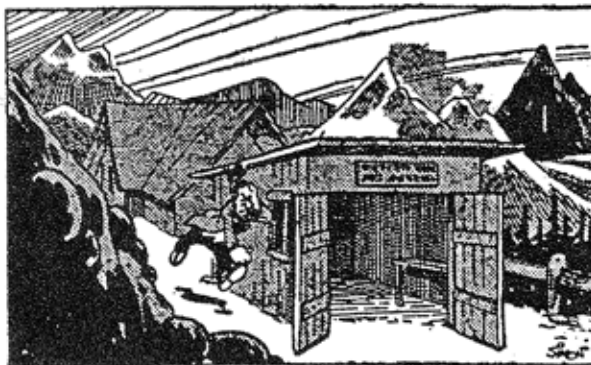
„Hallo, dikke Daan!” riep hij al vanuit de verte. „Dat kleine kereltje is 'em gesmeerd! Pak vlug de wagen, dan gaan we hem achterna!”

Hij kreeg echter geen antwoord....

De auto is weg

16.

Lange Leo kreeg helemaal geen antwoord, toen hij Dikke Daan riep, zodat een vreemd verlaten gevoel Leo begon te bekruipen.

„Hallo, Dikke!” riep hij nog maar eens, maar het enige antwoord, dat hij kreeg, was een echo van zijn eigen roep, die een paar maal door de bergen weerkaatst werd. Lange Leo begon angstig te worden. Hij stooft op de ingang van de berghut toe en keek naar binnen. Dikke Daan was er niet. Hij viel bijna om van schrik en rende dadelijk weer naar buiten.

„De garage!” mompelde hij buiten adem. „Hij is mis-

schien in de garage!”

Maar toen hij bij de schuur kwam, die achter de hut gebouwd was en die als garage dienst gedaan had, bleken de deuren er van wijd open te staan. De auto, die er in gestaan had, was weg. Dikke Daan was nergens te zien.

„Zo, zo!” zei Lange Leo langzaam, terwijl hij zijn spleet-oogjes nog dichter kneep dan gewoonlijk. „Ze denken zeker, Lange Leo te slim af te zijn, hè? Maar ik zal ze! Ze zullen merken, met wie ze te doen hebben... Lange Leo is niet de eerste de beste...!”

Dit is een huis voor een Teur!

17.

Ootje Teur floot inmiddels een vrolijk deuntje en reed zo snel als het wagentje maar wilde rijden in de richting van de stad.

„Als er ergens avonturen te beleven zijn, dan is het in een stad!” dacht hij vrolijk. „Ik ga ergens in een duur hotel wonen en een heleboel dingen kopen, waar een schrijver anders nooit aan toekomt. En ik ga m'n achterstallige belasting betalen van een jaar of vier, dan ben ik daar ook meteen van af... En misschien betaal ik nog wel een jaar of tien vooruit, dan heb ik ook eens een rustig leven. Wat is het prettig, om geen geldzorgen te hebben! Alles kopen, wat je hebben wilt! En het nog betalen ook...”

Hij was nu in de buurt van de stad gekomen en reed door een buitenwijk.

„Nu een groot en duur hotel opzoeken!” zei hij met glinsterende ogen. „Dan moet ik in het midden van de stad zijn. De rijkste kamers van de hele stad wil ik hebben!”

Hij parkeerde zijn auto'tje op een groot plein en liep daarna op een gebouw toe, waarop aangekondigd stond, dat het een hotel was en dat hem prijzig genoeg leek.

„Hier wil ik wonen!” dacht Ootje Teur, „Dit is een huis voor een Teur! Alleen het beste is goed genoeg!”

Hier is vast een fooi...

18.

Ootje Teur stapte achteloos de hall van het grote hotel binnen en keek eerst even rond, om zich er van te vergewissen, of het wel naar zijn zin was.

„H'm, dat gaat wel”, zei hij in zichzelf, terwijl hij op een klerk toestapte, die achter een houten toonbank stond.

„Ik wil de duurste kamers hebben?” zei hij bevelend, „Een stuk of drie, vier lijkt me voorlopig genoeg”.

„Eh... u meent?” vroeg de klerk, die dacht, dat hij het misschien verkeerd verstaan had. „De duurste? Die kos-

ten vijf en veertig dukaten per dag per stuk!”

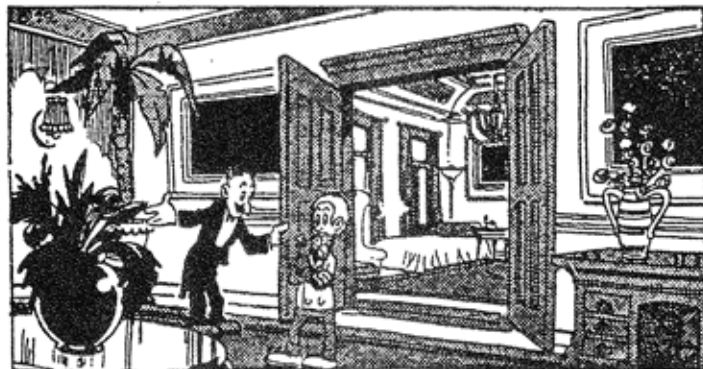
„Vroeg ik om de prijs?” zei Ootje Teur met een verveld gezicht, „Roep de directeur, dan kan hij ze me laten zien... Eh... vlug een beetje, hier is vast een fooi”.

Hij liet voor de verbaasde ogen van de klerk een aantal goudstukken op de toonbank rinkelen.

„En nu de directeur, snel!” riep Ootje Teur op een ru-zietoon, „anders ga ik naar een ander hotel, waar ze me beleefder ontvangen!”

Superkamers!

19.

Nadat de klerk de goudstukken had opgestreken ging hij gauw de directeur roepen, die alras diep buigend verscheen.

„Neemt u mij niet kwalijk!” riep hij al vanuit de verte. „Ik was druk aan het werk! Ik wist niet, dat zulk een voorname gast zich zou verwaardigen, mijn nederige herberg als pleisterplaats te kiezen! Maar volg mijn schreden, edele Heer! Laat mij u uw vertrekken tonen!”

Ootje Teur liep met de directeur mee, die hem meenam in de lift naar de vierde verdieping, waar de prachtigste kamers van het hotel gelegen waren.

„Ziehier!” riep de baas van het hotel enthousiast, „Onze allerbeste vertrekken! Het puikje van het puikje! Superkamers!”

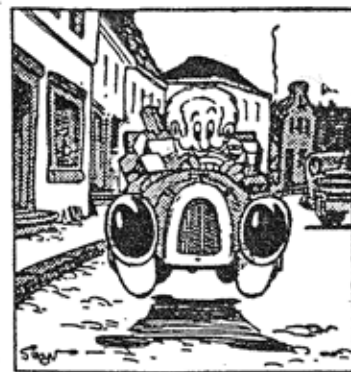
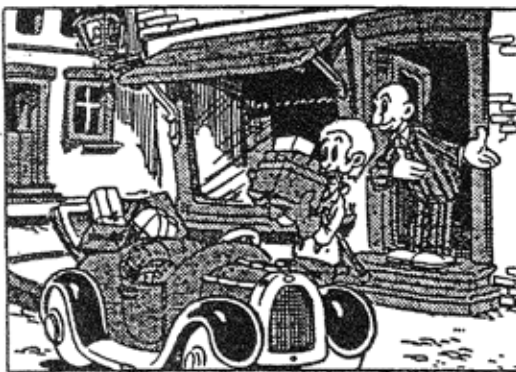
„H'm”, zei Ootje Teur, die onverschillig rondkeek, „Is dit het beste, dat u heeft? Zozo... Nu, vooruit, ik ben hier nu toch eenmaal. Ik zal deze kamertjes maar nemen...”

„Het spijt mij, dat ik u niets beters kan aanbieden!” verkondigde de directeur nog.

„Dat begrijp ik”, antwoordde Ootje Teur.

Ootje Teur wordt gevolgd

20.

Toen Ootje Teur dus kamers besproken had in het duurste hotel, dat hij kon vinden, zocht hij zijn auto weer op en reed op zijn gemak de stad in, om, zoals hij zichzelf beloofd had, inkopen te gaan doen.

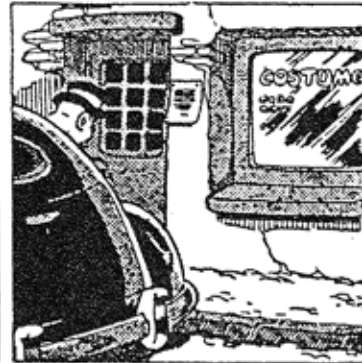
Nu, hij kocht van alles. Drie nieuwe costumes, vijf overjassen, een voetbal, een gros stropdassen, een vishengel en nog een heleboel dingen meer. Hij werd natuurlijk overal beleefd en onderdanig ontvangen, zodra hij de

goudstukken liet zien en had een heel prettige middag.

Toen hij huiswaarts keerde, had hij de hele auto volgeladen met pakjes, kisten en dozen, zodat hij langzaam rijdend, om niets te verliezen, zijn weg door de stad zocht. Hij had er geen erg in, dat hij al een hele tijd gevolgd werd door een vreemde auto, die steeds een paar honderd meter achter hem aan bleef rijden...

Ootje Teur heeft bediening genoeg

21.

Toen Ootje Teur weer bij het hotel was aangeland, reed de auto, die hem steeds gevolgd had, vlak achter hem aan en stopte eveneens voor het hotel.

Bedienden schoten ijlings toe, toen ze in de gaten kregen, dat het Ootje Teur was, die daar belast en beladen arriveerde.

„Eh... breng die spulletjes een naar mijn kamer, hè?” zei Ootje Teur uit de hoogte tegen een der bedienden.

„Zeker, heer Teur”, antwoordde de man beleefd en het duurde niet lang of een stroom helpers liep de trap af en op, teneinde alle pakjes, waarvan Ootje Teur zich in de

stad voorzien had, naar binnen en naar boven te brengen.

De auto, die Ootje Teur in de stad gevolgd had, reed nu weg. De chauffeur wist blijkbaar goed de weg in alle nauwe en bochtige straatjes, want hij reed met grote snelheid door de smalste stegen en sloppen, om eindelijk te stoppen voor een soort winkeltje, waar op het raam geschilderd stond: „Costumes”.

De bestuurder stapte uit. Het was een dikke man en hij liep recht op de deur van het winkeltje toe en ging naar binnen.

Lange Leo staat voor niets

22.

Nu moeten we toch eens gaan zien, wat Lange Leo in die tijd had uitgekuurd, want je zult nog wel onthouden hebben, dat hij gezegd had, dat hij het er niet bij zou laten zitten. Ja, Lange Leo zat eerst een beetje in de put. Hij was ontmoedigd vóór de berghut gaan zitten en dacht diep na.

„Wat nu?” zo dacht hij ongeveer. „Ik moet zien, dat ik die Dikke Daan vóór ben! Want als hij eenmaal de handschoenen te pakken heeft, kan ik er natuurlijk naar flui-

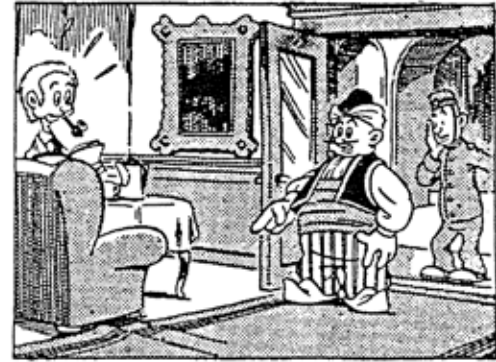
ten! Maar waar moet ik hem zoeken? Dat is de vraag!”

Maar Lange Leo was er de man niet naar, om zich te laten ontmoedigen. Hij stond weer op, streek zijn jasje glad en liep het rotspad af in de richting, waarvan hij dacht, dat de Dikke met de auto was vertrokken.

„Een Lange Leo staat voor niets”, mompelde hij, overtuigd van zijn kunnen. „Al moet ik de hele wereld afzoeken naar die handschoenen, krijgen zàl ik ze!”

Een Sultan

23.

Ootje Teur voelde zich best op zijn gemak in het dure hotel. Hij had 's avonds een goed diner besteld en was, nadat hij dat verorberd had, in de hall gaan zitten, waar allerlei gezellige tafeltjes stonden en waar een vermoede gast zich in een armstoel neer kon vlijen en wat lezen.

„Het leven is goed zo!” mompelde hij tevreden. „Het is hier lekker rustig en ik heb een leuk boek met plaatjes, om in te kijken en... wat is dat?”

Plotseling werd de rust verstoord. Een sierlijk uitgedost

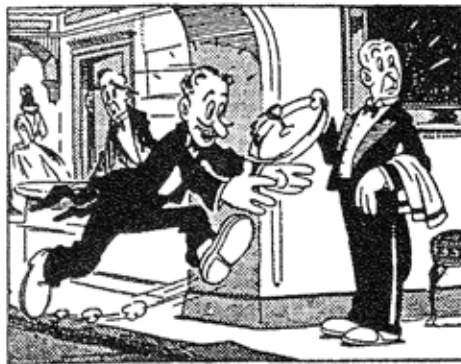
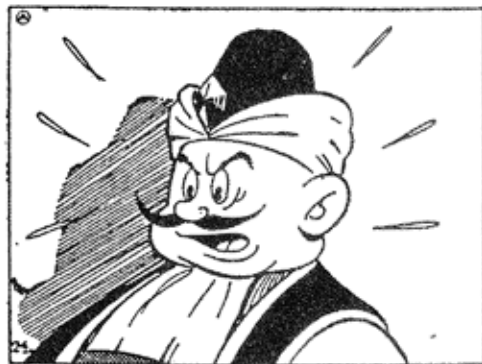
man trad binnen, gevolgd door een piccolo, die een beetje verlegen niet stond te weten, wat hij zou doen, hard weghollen of blijven staan.

„De Heer Baas!” schreeuwde de dikke man, die erg veel leek op iemand uit de sprookjes van 1001-nacht. „De Heer Baas ik spreken willen! Ik zijn de Sultan van Abbenesië! Ik wil niet spreken met ondergeschikten! Ik alleen willen sprrrrreken met Heren Bazen, niet met knechten! Vooruit, allo! Pak de Baas en brrrrreng hem hier!”

De Sultan wil alleen de beste kamers

24.

De Sultan van Abbenesië bleef nog een beetje door-
razen, totdat de directeur van het hotel gewaarschuwd
werd, dat er weer een heel beste klant was gearriveerd.
De directeur kwam haastig toesnellen met de handen
verwelkomend uitgestoken.

„Wees welkom; Heer Sultan!” riep hij. „Wat ben ik blij,
dat u mij weer eens de eer aandoet, hier te komen loge-
ren! Dat is al vele jaren geleden, dat u hier voor de laat-
ste keer was, nietwaar?”

„Onzin!” sprak de sultan. „Ik zijn voor de eerste maal

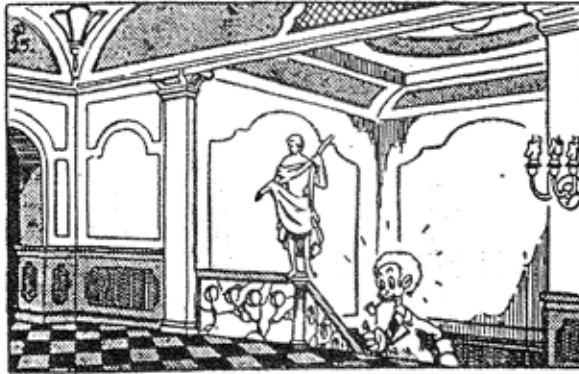
in de Euroop! Ik mijn land nog nimmer verlaten hebben.
Ik willen de allerbeste van de allerbeste kamers hebben.
Een aantal of tien!”

„Eh... ja, ja, natuurlijk!” sprak de directeur toegevend.
„Ja, dat spreekt vanzelf! Voor de Suitan van Abbenesië
zijn alleen de allerbeste dingen goed genoeg! Volgt u mij,
als het u belijft, edele Heer, dan zal ik u uwe vertrekken
wijzen!”

De Sultan verdween met de directeur in de lift en de
rust keerde weer.

De hele kamer overhoop gehaald

25.

Toen Ootje Teur 's avonds moe geworden was van het lezen, zei hij de ober goedennacht, pakte de sleutel van zijn kamer en liep vier trappen op naar boven, omdat hij geen zin had, om met de lift te gaan.

„Tralalala!” zong hij, in het beste humeur van de wereld, en toen nog eens: „Tralalala!”, want hij vond het een aardig liedje. Hij wilde de deur van zijn kamer open-sluiten, maar ontdekte, dat dat niet meer nodig was. De deur was namelijk niet op slot.

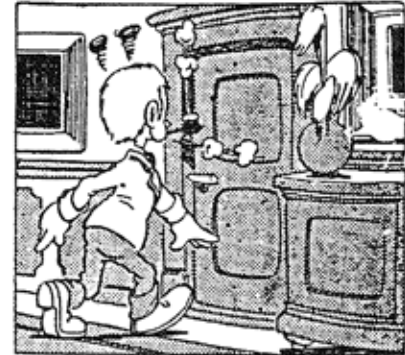
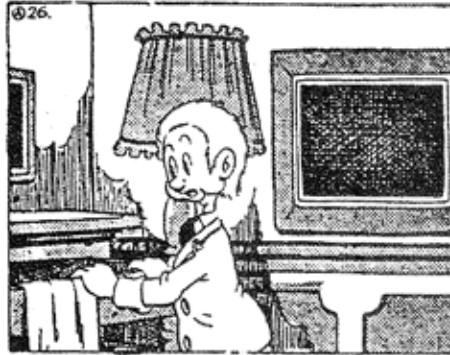
„Zeker vergeten te sluiten”, meende Ootje Teur. Hij

duwde de deur open maar maakte meteen een lichtsprong van verbazing en ergernis. Zijn pijpje viel uit zijn mond en de sleutel uit zijn hand.

„Kijk daar eens!” riep hij uit. „M'n hele kamer overhoop gehaald! Alles door elkaar! Alle pakjes, die ik vanmiddag gekocht heb, uitgepakt en de rommel zo maar laten slingeren! Het is treurig! En de handschoenen? Die heb ik in een laatje van een kastje gestopt... Gauw kijken...!”

Ootje Teur gaat zich beklagen

26.

Ootje Teur holde zo snel hij kon naar het kastje, dat in een hoek van de kamer stond en keek met schrik naar de laden, die allemaal opengetrokken waren.

„Oh” kreunde hij zorgelijk, „als de handschoenen nu maar niet gestolen zijn! Ik hoop, dat ze ze niet gevonden hebben! Och, och...!”

Maar de handschoenen waren nergens meer te vinden. Het laatje, waar Ootje Teur ze in gelegd had, was helemaal leeg gehaald en alles, dat er in gelegen had, lag nu

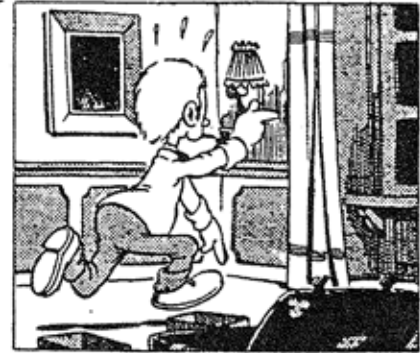
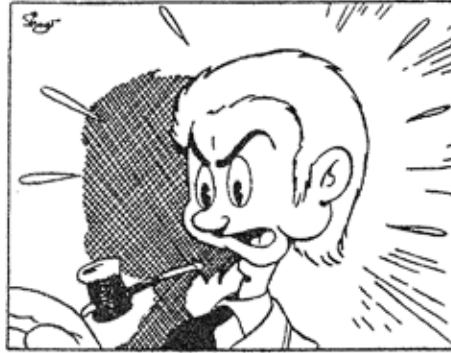
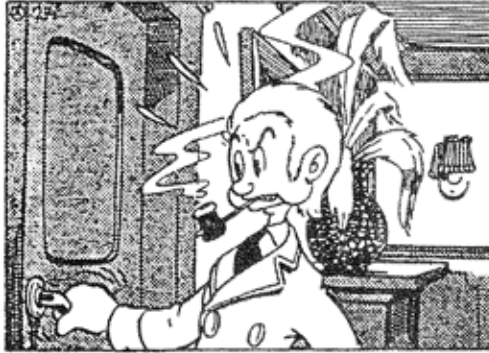
in een warrige hoop op de grond. Behalve de handschoenen.....

„O, o, verschrikkelijk!” huilde Ootje. „De gemene dieven! De... de...” Maar toen klaarde zijn gezicht op. „De directeur!” dacht hij. „Ik ga me beklagen! Die moet maar zorgen, dat de dief gepakt wordt. Het is tenslotte zijn hotel, waarin dit gebeurd is!”

Hij liep vastberaden naar de deur toe, terwijl hij bedacht, wat hij allemaal tegen de directeur zou gaan zeggen.....

Boekenhelden klimmen altijd uit ramen

27.

Maar toen bleef Ootje Teur plotseling met een ruk staan. De deur was namelijk dichtgewaaid en hoe Ootje ook met de knop rammelde, hij kreeg hem niet meer open. Hij was natuurlijk in het slot gevallen, dat doen deuren wel eens meer.

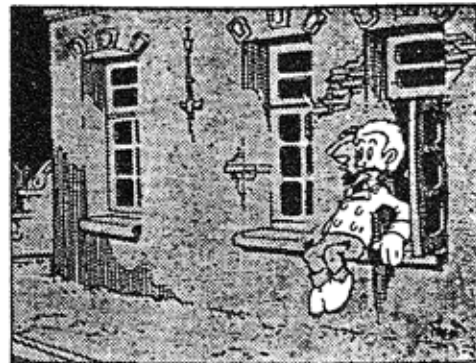
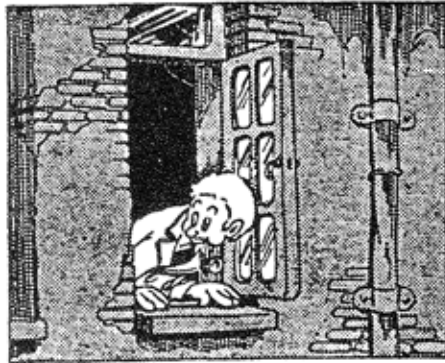
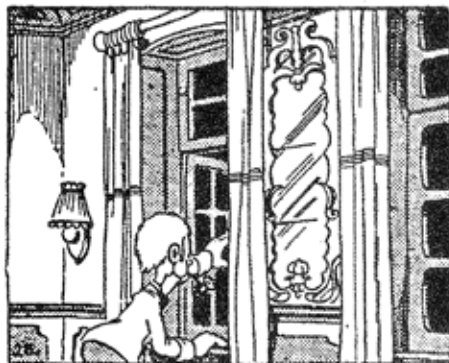
„Tjonge-jonge, dat is pech!” mompelde onze schrijver. „De deur op slot en de sleutel, aan de andere kant op de mat, want daar heb ik hem laten vallen! Wat nu weer?”

Het is toch niet zo eenvoudig, dat beleven van avonturen... Wat zal ik doen? Wacht! Het raam! Ik klim gewoon uit het raam en dan zie ik wel weer!”

Zo gezegd, zo gedaan. Ootje Teur holde op het raam toe. „Dat doen bijna alle boekenhelden wel eens een keer!” bedacht hij vrolijk. „Ze klimmen altijd uit ramen en langs regenpijpen en met klimop begroeide muren. Waarom ik niet?”

Er loopt iemand op het plat

28.

Ootje Teur deed het raam open en keek naar buiten.
„Dat valt mee!” zei hij zachtjes. „Ik kom zo op een plat en als ik me niet vergis, dan kan ik daar de hoek om lopen. En dan zie ik wel weer, waar ik terecht kom!”

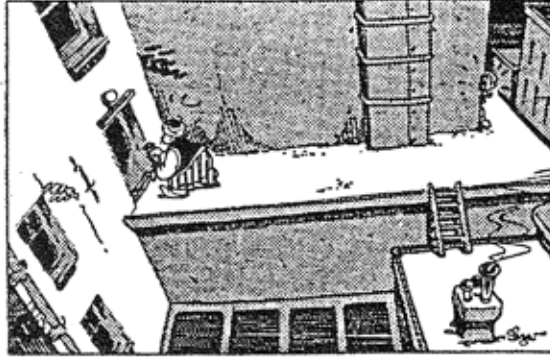
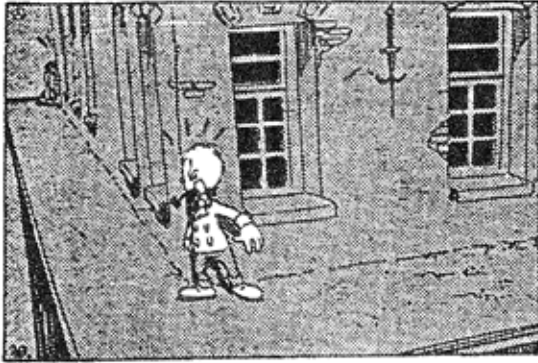
Maar toen zweeg hij plotseling en spitste de oren.
„Ik geloof, dat ik iemand hoor lopen op het grind van dit plat!” fluisterde hij, schor van ingehouden spanning.
„Ja beslist! Daar sluipt iemand weg!”

Hij twijfelde nu niet meer aan wat hij zou gaan doen, maar sloeg de benen over de rand van de vensterbank en sprong naar buiten.

„Daar moet ik meer van weten!” zei hij zachtjes. „Iemand, die op deze tijd van de nacht over een plat sluipt, kan nooit veel goeds in de zin hebben... Daar moet ik achteraan! Misschien is het de dief van mijn handschoenen wel.....!”

De Sultan is Dikke Daan!

29.

Ootje Teur was dus uit zijn raam geklommen en sloop nu over het knerpende grind naar de plaats, waar het plat een hoek maakte. Hij keek er eerst om heen, voordat hij verder ging...

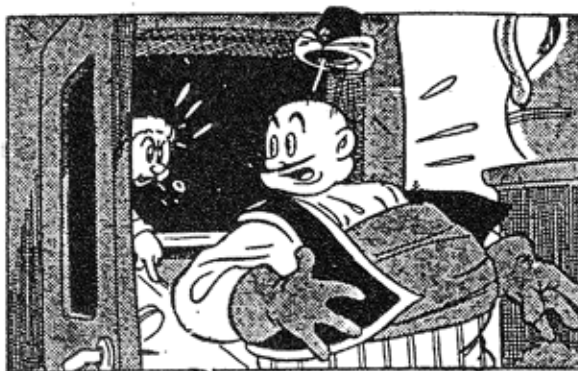
„Kijk, kijk!” zei hij tegen zich zelf. „Daar gaat de Sultan van Abbenesië, die vanavond zo'n lawaai maakte... Wat doet hij nu stilletjes... Het lijkt wel, of hij iets in zijn schild voert! Ja, die... Maar hij heeft mijn handschoenen in zijn hand! Ja, warempel! Hij is de dief! Maar... Aha!

Nu begrijp ik plotseling, wie die Sultan is! Dat is Dikke Daan uit de berghut! Hij heeft zich natuurlijk verkleed als Sultan, om geen argwaan te wekken... Ik moet hem tegenhouden op de een of andere manier... Maar hoe? Kijk, hij gaat daar naar binnen...”

Inderdaad maakte de Sultan of Dikke Daan, als je wilt, aanstalten om een deur binnen te gaan, die ook op het plat uitkwam.

Dikke Daan knipt met de vingers

30.

Inmiddels had Dikke Daan, die er heel geen erg in had, dat hij door Ootje Teur ontdekt was en werd gevolgd, de handschoenen aangetrokken. Hij stapte nu de deur binnen en kwam zo op een soort rommelzolder, waar allerlei zaken stonden, die door het hotel niet meer of zelden werden gebruikt. Maar hij had net zijn voet over de drempel gezet, toen hij het grind achter zich hoorde kraken.

„Oei-oei!” riep hij, toen hij omkeek en Ootje Teur ge-

waar werd. „Ik ben ontmaskerd! Ik moet maken, dat ik weg kom!”

Maar dat was nu juist niet de bedoeling van Ootje. „Halt!” riep deze. „Stop! Je bent een dief, je hebt m'n handschoenen gestolen, gemenerd! Sta of ik schiet!”

Maar Dikke Daan kende ook het geheim van de handschoenen. Hij stak zijn linkerhand omhoog en knipte met duim en wijsvinger...

François ziet verslagen toe

31.

Onmiddellijk nadat Dikke Daan met de wijsvinger en duim van de linker hand had geknipt, verscheen François, die met een angstig gezicht de situatie in zich opnam. Hij zag Dikke Daan hollen met Ootje Teur op zijn hielen en wist natuurlijk niet, wat hij moest doen.

„Houd hem tegen!“ snauwde Dikke Daan, „sla hem neer of zo iets!“

„Maar monsieur?“ vroeg François angstig, „Ik-ik...“

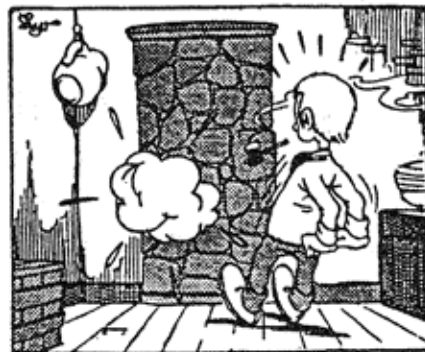
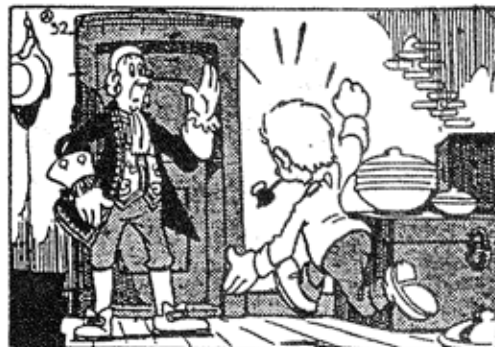
Dikke Daan bemoeide zich echter niet meer met hem. Hij holde verder, opende een deur, stapte een gang binnen en sloeg de deur weer met een slag dicht, zodat de wanden trilden.

François stond verslagen toe te zien en wist niet zo snel te bedenken, wat hij zou doen naar aanleiding van de dingen, die van hem verwacht werden... Ootje Teur stormde woedend toe.

Weg deur!

32.

„Wat betekent dat?” vroeg Ootje Teur woedend aan François, die hem met een enkel gebaar wilde tegenhouden. „Ik ben toch je meester, niet? Jij bent toch mijn bediende? Ga dan uit de weg, want die dikke meneer daar heeft de handschoenen van je baas gestolen! Smeer hem, ga weg en maak dat je wekomt!”

„Pardon, monsieur!” antwoordde François beslist. „Ce n'est plus la vérité! Zo is het niet meer! Thans heeft de dikke Heer de schoen... eh... de handschoenen, zodat ik nu een andere Meester heb gekregen. Je regrette...”

„Maar hij heeft ze gestolen!” riep Ootje Teur vertwijfeld. „Je wilt toch niet de bediende zijn van een gewone

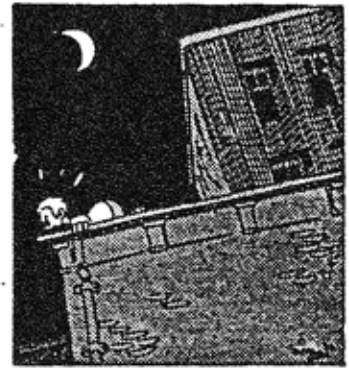
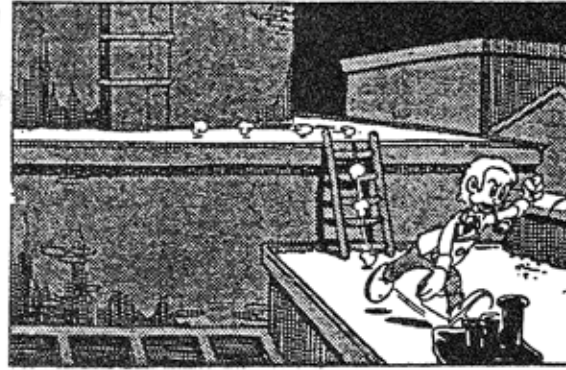
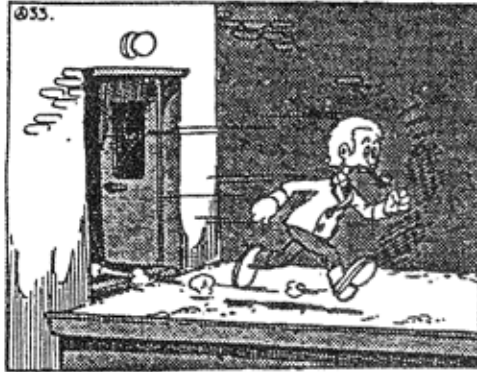
dief? Van een gemenerd?”

„Ce n'est pas d'importance, dat geeft niet!” antwoordde François beleefd, doch zeker van zijn zaak. „Hij, die heeft de handschoenen, is Meester van de bediende! Goeden dag! Bonjour!”

Hij was plotseling verdwenen en Ootje Teur meende zijn kans schoon te zien om de deur open te rukken en achter Dikke Daan aan te gaan. Maar gelijk met François was ook de deur verdwenen. Alleen een partij onregelmatig gemetselde steenblokken gaven de plaats aan, waar de deur vroeger had gezeten.

Op zoek naar een regenpijp

33.

„Dat is ook wat moois!” mopperde Ootje Teur, toen de deur plotseling verdwenen was, zodat hij niet achter Dikke Daan aan kon gaan. „Ik moet maar weer de andere kant op... terug... zien of er geen andere weg is om beneden te komen...”

Nu, Ootje Teur was iemand, die al zoveel verhalen bedacht had, dat hij nu ook wel kon bedenken, wat hem te doen stond. Hij holde het plat over, daalde langs een klein laddertje naar beneden, zodat hij op een ander soort plat terecht kwam en keek eens rond, om te zien, of er geen

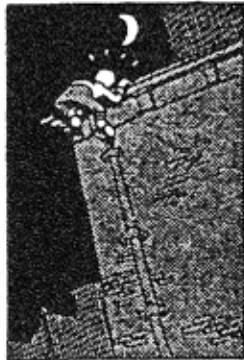
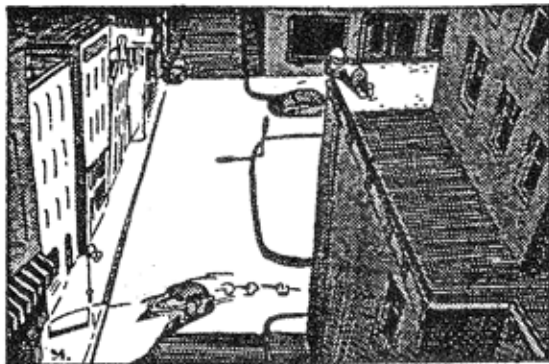
enkele uitweg was. Die was er niet, want het dak hield daar op, zodat Ootje Teur niet verder kon.

„Ja, wat nu weer?” vroeg hij zich af. „Wat zou een boekenheld in mijn geval doen? Ik denk, dat hij over de rand zou kijken, om te zien, of er niet de een of andere regenpijp uithing, om langs naar beneden te klauteren...”

Hij besloot maar te doen, wat een boekenheld gedaan zou hebben en liet zich op zijn knieën vallen om over de rand te kijken.

Makkelijker geschreven dan gedaan

34.

Ootje Teur keek dus over de dakrand en slaakte meteen een kreet van schrik.

„Ooei!” zei hij beduusd. „Daar gaat meneer Daan al! In een auto! Hij had dat natuurlijk allemaal al van te voren beraamd... Och, och, wat een ellende... Nu ben ik de handschoenen voor goed kwijt, want ik kan nooit zo snel naar beneden komen, dat ik hent nog kan inhalen...” Maar hij wilde het toch nog niet opgeven. Als je schrijver van avonturenboeken bent, laat je je maar niet zo voor het eerste het beste gat vangen. Hij sloeg dus zijn benen

over de rand van het dak, greep de regenpijp, die daar onder zat en liet zich langzaam naar beneden zakken.

„Nou, nou!” mompelde hij tijdens het klimmen. „Dat is makkelijker geschreven dan gedaan! Ik herinner me nog, dat ik eens een halve bladzij geschreven heb over iemand, die langs een regenpijp naar beneden klom, maar dat het zo lastig was...”

Maar toen was hij alweer met zijn voeten op de grond en rende haastig naar zijn auto'tje, dat daar nog steeds geparkeerd stond.

Een eenzame boer

35.

Ootje Teur sprong in zijn wagentje, startte, gaf een heleboel gas en stoom onmiddellijk weg in de richting, waarin hij Dikke Daan had zien vertrekken.

„Ik hoop, dat ik genoeg tijd heb, om hem in te halen”, bedacht hij onderweg. „En dat ik met dit wagentje hard genoeg kan rijden!”

Hij reed zo snel hij kon door de straten van de nu verlaten stad en was na een paar minuten al zover gevorderd, dat hij de hulzen achter zich had en een landelijke

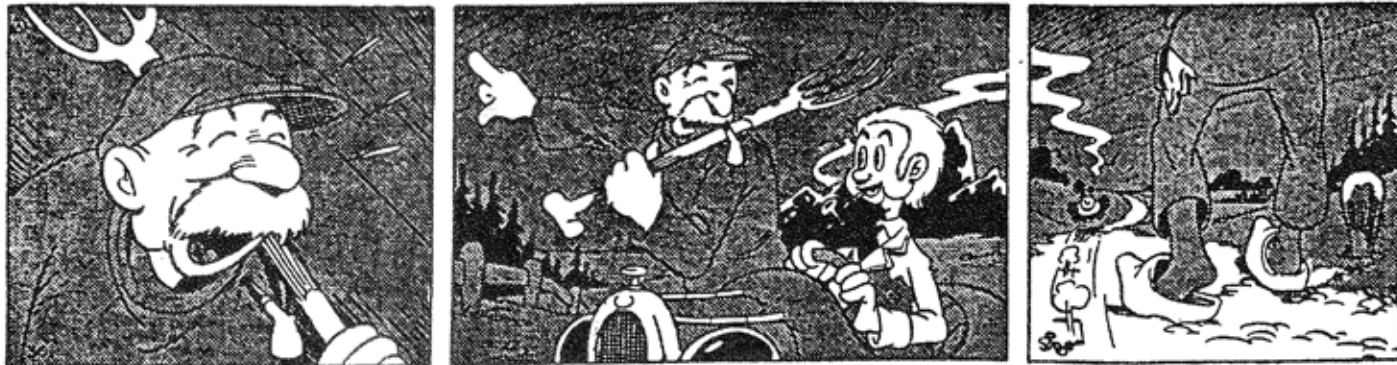
straatweg vóór zich. Een eenzame boer liep rustig uit een omgekeerd pijpje zuigend, een soort hooivork op de schouder, op de weg te stappen.

„Wacht!” dacht Ootje Teur slim. „Als Dikke Daan hier langs gekomen is met zijn auto, dan heeft die boer hem misschien gezien! Dan kan ik hem vragen, welke kant hij is opgegaan!”

Ootje Teur stopte dus naast de boer, die vriendelijk goedenmorgen zei.

Een goeie mop

36.

„Hebt u misschien een dikke man voorbij zien komen in een auto?“ vroeg Ootje Teur, nadat hij de vriendelijke groet van de boer had beantwoord.

„Of ik die gezien hê?“ antwoordde de landman. „Ja zeker hê'k die zien! En een rare kwant was 'et ôk, een echte gekke stadsker! Hij zei teuge mij: Aster een klein mannetje langs komt met een raar auto'tje, dan môje zegge, asdat ik de eerste weg links genome hê. En toen gaf die me een goudstuk. En laatie nou de eerste weg rechts neme! Hahahahaha!“ De landbouwer sloeg zich op de

knieën van de pret.

„Haha!“ zei Ootje Teur nu ook, die wilde delen in de vrolijkheid. „Dat was een goeie mop, niet? Haha, ja, het is een eigenaardige vent. Het is een vriend van mij, ziet u en we hebben een weddenschap, dat ik hem zal inhalen... eh..., goeiedag verder!“

Ootje Teur gaf weer een bende gas en reed als een pijl uit de boog weg, de boer hoofdschuddend achterlatend.

Lange Leo wordt ruw gewekt

37.

We hebben al een hele tijd niets over Lange Leo gehoord, dus wordt het wel eens nodig, dat we ons daar weer mee gaan bemoeien. Nu, die had intussen het hele bergpad afgewandeld en was zodoende in het dal gekomen. Maar van lopen wordt je moe, vooral in de bergen, dat weet je misschien wel. En toen Lange Leo dan ook bij een driesprong kwam, waar hij een fonteintje zag staan, waar heerlijk helder water uit kwam, besloot hij eerst even wat te gaan drinken, alvorens zijn weg te vervolgen, en tegelijk even ulti te rusten. Het liep al tegen de

ochtend en Lange Leo was werkelijk erg vermoeid.

„Hè, dat smaakte!” zei hij, toen hij zijn dorst had gelest en op de rand van het fonteintje ging zitten. „En nu even mijn benen strekken! Tjonge, wat was dat een eind lopen! En dat de hele nacht!”

Maar toen hij eenmaal zat, viel hij natuurlijk in slaap. En hij werd pas weer gewekt door iets, dat met een enorme snelheid en een knetterend geluid langs hem heen stoom.....

Dat is boffen!

38.

Lange Leo schrok met een vaart wakker. Het iets, waardoor hij gewekt was op zo'n ruwe wijze, bleek een voorbij-snellende auto te zijn geweest. Hij sprong woedend over-eind en zwaaide woest met zijn armen.

„Wat is dat voor een manier!” brulde hij. „Kan een man, die een hele nacht gelopen heeft, niet eens even rustig een tukje doen? Waar moet dat heen? Er is toch al zo weinig rust op de wereld! Kom terug, dan zal ik je eens leren, wat.....”

Lange Leo hield plotseling op met zijn scheldpartij. Hij had iets ontdekt. En dat was, dat de auto, die hem gewekt had, toebehoorde aan het mannetje, dat de handschoenen uit de berghut had opgegraven....

„Dat is boffen!” riep Lange Leo, die als een blad aan een boom veranderde van humeur. „Daar gaat de man, die ik zoek! Er achteraan, Leo! Als je hard loopt, kun je misschien zien, waar hij gebleven is!”

De auto van Dikke Daan

39.

Ootje Teur, die natuurlijk helemaal niet wist, dat hij Lange Leo op zo ruwe wijze uit zijn dutje had gewekt, was intussen al lang doorgereden en kwam na een minuut of tien in een bos terecht.

„Ik hoop maar, dat ik Dikke Daan hier ergens tegen kom!” mompelde hij. „Ik heb erg hard gereden en het wordt hoog tijd, dat er nu eens een eind aan die achtervolging komt, want het gaat me al lang vervelen. Ik...”

Hij zweeg eensklaps en trapte zo hard als hij kon op

de voetrem, zodat het auto'tje met een klap stilstond en Ootje er bijna uitviel.

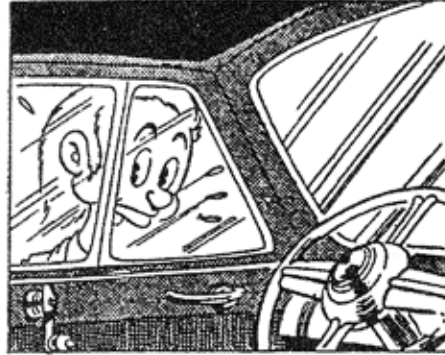
„Daar staat de auto van Dikke Daan!” fluisterde hij tegen zichzelf. „Wat een geluk! Ik heb hem gevonden! Een boek is er niets bij! Zoiets, zo'n samenloop van omstandigheden zou ik zelfs niet eens in een verhaal durven schrijven...!”

Hij wipte uit zijn eigen wagen en sloop voorzichtig op die van Dikke Daan toe...

Misschien een valstrik

40.

Ootje Teur had dus de auto van Dikke Daan ontdekt en sloop er nu heen, terwijl hij zo stil mogelijk probeerde te doen.

„Ik weet natuurlijk niet, of Dikke Daan er nog in zit”, zei hij zachtjes. „Maar het is beter, het zekere voor het onzekere te nemen, dat doen boekenhelden ook altijd...”

Toen hij de wagen van Dikke Daan was genaderd, keek hij voorzichtig naar binnen. Hij was leeg.

„Dan maar eens verderop kijken”, dacht Ootje Teur,

„misschien hangt hij hier ergens in de buurt uit... Wie weet is het een valstrik om mij voor goed onschadelijk te maken...”

Toen hij dit eenmaal bedacht had, werd het hem een beetje akelig om het hart, maar hij liep toch voorzichtig verder. Het akelige gevoel hield pas weer op, toen hij, achter een boom staand, op een open plek in het bos Dikke Daan zag staan, die druk in gesprek was met François, die hij blijkbaar zojuist had opgeroepen...

Een kasteel wil ik hebben!

41.

Wat Dikke Daan precies tegen François aan het beweren was, kon Ootje Teur niet verstaan, daarvoor was de afstand te groot, maar hij kon wel zien, dat François het er bepaald niet mee eens was. Deze maakte tenminste steeds handbewegingen, alsof hij Dikke Daan wilde overreden, waarop Dikke Daan dan steeds met zijn hoofd schudde en woedend naar François terug gebaarde. Ootje Teur, die natuurlijk graag wilde weten, wat Dikke Daan te vragen had, boog zich een beetje voorover om beter te

kunnen luisteren. Dat kwam goed uit, want Dikke Daan begon juist met stemverheffing te spreken.

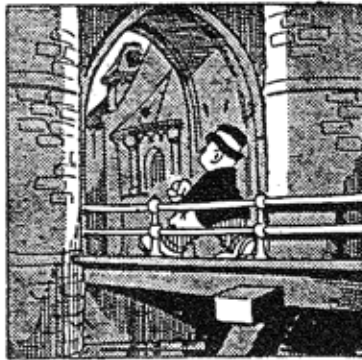
„Vooruit!” brulde hij. „Doe wat ik je zeg en sta daar niet allerlei tegenwerpingen te bedenken! Maak een beetje voort! Gehoorzaam! Een kasteel wil ik hebben, heb ik je gezegd!”

François breidde bei zijn armen wanhopig uit.

„Nu, vooruit dan!” zei hij eindelijk. „Allez! A votre service!”

Ootje Teur gaat ook naar binnen

42.

Nu, Dikke Daan had François om een kasteel gevraagd en er kwam een kasteel. Het zag er aardig uit en Dikke Daan was er dan ook best mee in zijn schik. Zonder François, die even was gebleven om te kijken, wat hij gemaakt had, ook maar te bedanken voor de moeite, liep hij op de ophaalbrug toe en stapte onder de poort door naar binnen. François verdween weer en Ootje Teur, die alles natuurlijk had zien gebeuren, zag nu zijn kans schoon.

Hij liep snel op de ophaalbrug toe en slipte eveneens onder de poort door naar binnen, waar hij nog juist zag, dat Dikke Daan op een der grote massieve deuren toeliep om naar binnen te gaan.

„Aha!” dacht Ootje. „Nu zal het dan gaan gebeuren! Ik ga ook naar binnen en pak hem op de een of andere manier de handschoenen weer af. Hoe, dat weet ik nog niet, maar dat zal de tijd wel leren...”

Al moest het met geweld

43.

Intussen had ook Lange Leo het bos bereikt. Hij was ook langs de auto's van Ootje Teur en Dikke Daan gekomen en had zodoende ook de open plek ontdekt, waar Dikke Daan het kasteel had besteld.

„Kijk, kijk!” zei hij. „Een kasteel! Dat stond hier vroeger nog niet... IK hoef dus niet te vragen, wie dat daar heeft laten neerzetten...”

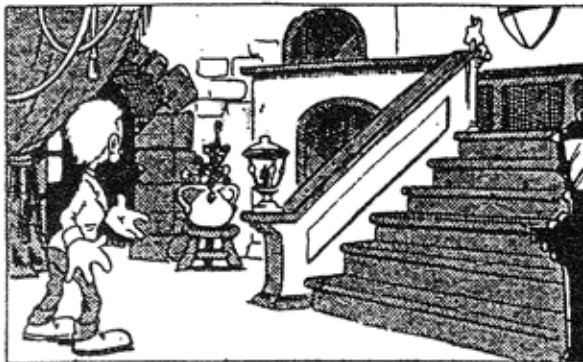
Toen zag hij Ootje Teur op de ophaalbrug staan.

„Ik geloof, dat ik net op tijd kom!” zei Lange Leo en hij kneep zijn oogjes weer bijna helemaal dicht. „Ik moest ook maar eens een kijkje gaan nemen daar binnen. En als ik de man tegenkom, die de handschoenen draagt, dan zal ik ze hem ontfutselen, al moest het met geweld!”

Jullie zien zeker wel, dat Lange Leo heel niet zo'n zachtvaardig iemand was. Nee, nee, dat kan nog wel eens raar aflopen in dat kasteel...

Plotseling verdwenen....

44.

Dikke Daan had de deur opengedaan van de hoofdingang en stapte nu naar binnen op de manier van iemand, die een kasteel bezit. Dat was dan ook zo. Hij had er echter niets van gemerkt, dat Ootje Teur hem gevolgd was, zodat hij in het beste humeur van de wereld was en nergens op bedacht.

„Dit is een echte goede woonplaats voor mij!” grinnikte hij zachtjes in zich zelf. „Dikke Daan weet wel, wat hij uitkiest! En hij weet ook wel, wat hem toekomt! En nu eerst eens een zaal opzoeken, waar een warm haardvuur brandt, waar ik even kan uitrusten van de vermoeienis-

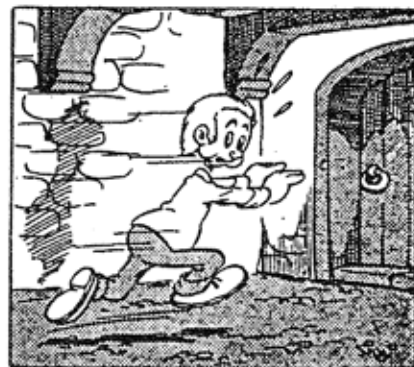
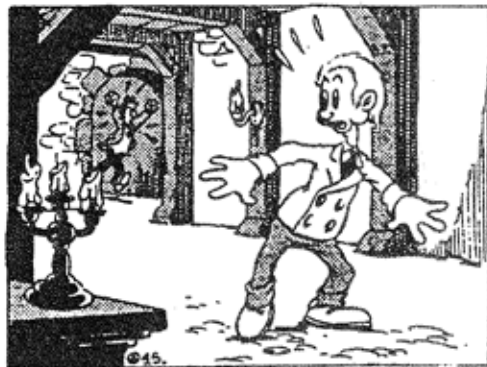
sen van deze dag...” Hij sloeg een hoek om en verdween in een der gangen.

Ootje Teur, die natuurlijk niet zo dicht achter Dikke Daan durfde aan lopen, had hem plotseling uit het oog verloren.

„Hé!” zei hij. „Hij is plotseling verdwenen! Dat is lang niet aardig, want nu moet ik natuurlijk het hele kasteel afzoeken en wie weet, hoeveel kamers er wel in zijn... Zou hij de trap opgelopen zijn? Of die gang in? Eerst maar eens die trap proberen...”

Een eikenhouten deur

45.

Maar terwijl Ootje Teur stond te peinzen, welke kant hij zou opgaan om Dikke Daan te zoeken, hoorde hij een gerucht achter zich. Dat was Lange Leo, die ook het kasteel binnengedrongen was. Hij had Ootje Teur nog niet gezien, maar Ootje Teur h em wel.

„Och heden!” mompelde Ootje. „Doet Lange Leo ook weer mee? Hoe is die hier nu gekomen?”

Maar veel tijd om daarover na te denken had hij niet, want Lange Leo naderde snel.

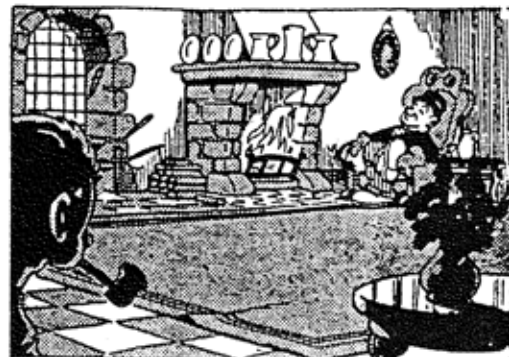
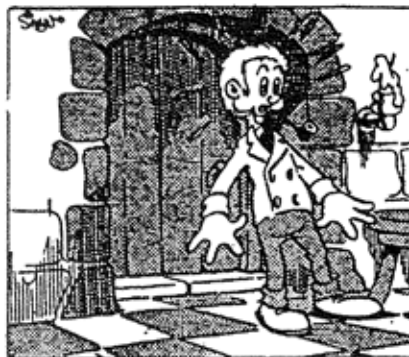
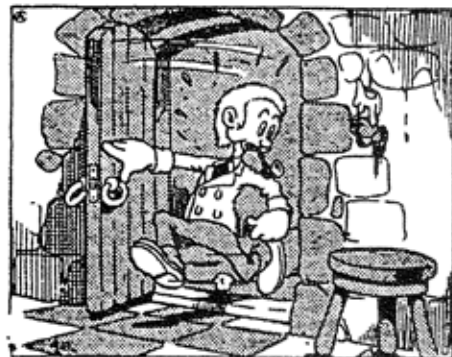
„De trap kan ik nu niet meer op, want dan ziet hij me!” dacht Ootje Teur. „Dan maar die gang in!”

Hij dacht er niet langer over na, maar holde zo snel zijn benen wilden weg, uit het gezicht van Lange Leo. Hij kwam in een brede, stenen gang en aan het einde ervan was een eikenhouten deur.

„Daar zal ik me voorlopig verbergen!” meende Ootje Teur, die recht op de deur toeholde...

Dikke Daan!

46.

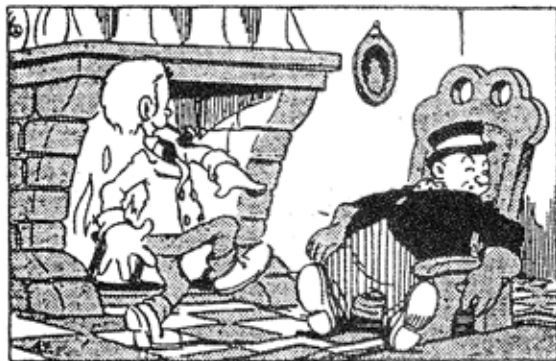
Ootje Teur maakte de deur zo vlug hij kon open, stapte een vertrek binnen en sloot de deur weer zo vlug mogelijk achter zich.

„Hè, hè! Dat was op het nippertje!” zuchtte hij opgewonden. „Als Lange Leo me gezien had, was ik nog niet jarig geweest! Dan...” Toen stokte Ootje Teurs adem, want hij had Dikke Daan gezien. Het toeval had namelijk

gewild, dat Ootje juist in de kamer terecht zou komen, waar Dikke Daan was gaan uitrusten. Nu, je zult wel weten, dat ook Dikke Daan een flinke werkzame nacht achter zich had. Toen hij dan ook een zaal had aangetroffen, waar een vrolijk haardvuur lustig knapperde en een luie stoel tot zitten maande, had hij zich daar neergeveld en was onmiddellijk als een blok in slaap gevallen.

Lange Leo weet wat hij doet

47.

Toen Ootje Teur Dikke Daan zag liggen, die er uitzag of hij met nog geen kanon te wekken was, grijsde hij eens en dacht snel na.

„Nu of nooit!” mompelde hij en sloop naar Dikke Daan toe. „Als ik nu niet zorg, dat ik de handschoenen te pakken krijg, lukt het me nooit meer! De kans van m'n leven!”

Lange Leo was intussen op de plek gekomen, waar Ootje Teur hem had horen aankomen en ook Lange Leo

wist de eerste ogenblikken niet, welke kant hij op zou gaan.

„Laat ik maar eens kijken, of ik boven geen succes heb”, dacht hij. „Het lijkt me waarschijnlijk, dat ik wel iemand vind, als ik de trap op klim... En dan moet het al heel raar lopen, als ik de handschoenen niet te pakken krijg! Lange Leo weet wel, wat hij doet!” Maar toen hoorde hij in de gang een deur slaan, gevolgd door voetstappen.....

Vakwerk

48.

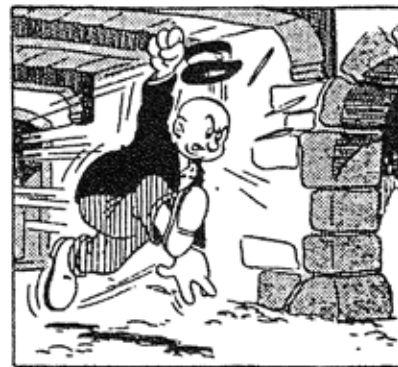
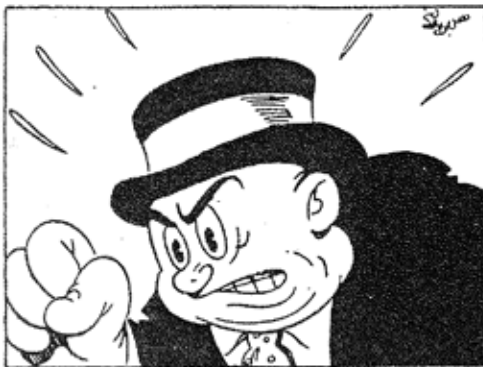
De voetstappen, die Lange Leo hoorde, werden veroorzaakt door Ootje Teur. Deze had namelijk de handschoenen van de slapende Dikke Daan's handen geschoven en zelf aangetrokken. Nu stapte hij trots als 'n pauw de gang weer door, want hij wilde het kasteel zo snel mogelijk verlaten. Maar Lange Leo had andere plannen. Hij liep vlug naar de muur toe en pakte bij de plek waar de gang in het trapportaal uitkwam een zware vaas met bloemen beet. Toen Ootje Teur dan ook het trapportaal binnen

was gestapt en de richting van de buitendeur in wilde slaan, smiet Lange Leo de vaas met kracht naar het hoofd van onze schrijver. Deze was daar natuurlijk niet op berekend: hij stortte met zware hoofdpijn ter aarde en bleef daar liggen. Lange Leo ontdeed hem snel van de handschoenen en maakte zich uit de voeten...

„Zie je!” zei Lange Leo tegen zichzelf. „Dat was vakwerk! Dat is de manier, waarop zoiets behandeld moet worden!”

Dikke Daan's ontwaken

49.

Enkele ogenblikken nadat Ootje Teur Dikke Daan de handschoenen ontfutseld had, ontwaakte Dikke Daan. Misschien kwam het, doordat het haardvuur nogal warm was en misschien ook wel, doordat hij het gevoel kreeg, dat hij iets miste, maar zeker was, dat hij plotseling wakker werd met een onaangenaam gevoel.

„Ik droomde, dat ik de handschoenen kwijt was!” mompelde hij. „Dat was geen leuke droom... enfn... dromen zijn bedrog, want ik heb ze nog. Ik heb... Ik heb ze niet

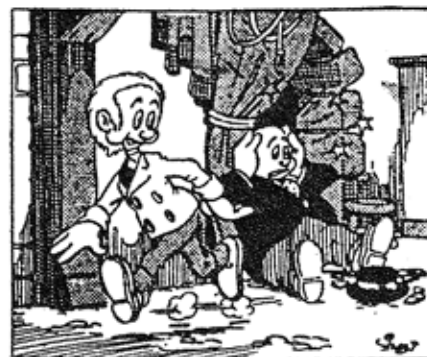
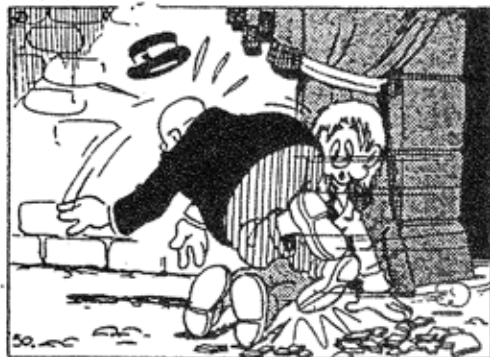
meer!” riep hij dan eensklaps, toen hij naar zijn lege, onbedekte handen keek. „Ze zijn weg! Gestolen! De dieven! De oplichters!”

Hij sprong met een vaart overeind en holde zo hard hij kon de zaal uit en de gang in.

„Dieven!” riep hij zo maar, want er was niemand te zien in de gang. „Inbrekers! Schavulten! Laat je zien, dan zal ik je leren!”

Bedankt voor het wakker maken

50.

Doordat Dikke Daan zo opgewonden aan het schreeuwen en schelden was en tevens nog druk met armen en benen in het rond maaide, zag hij te laat, dat Ootje Teur in de gang lag.

Nu, hij zat nog steeds bij te komen van de hoofdpijn en wilde juist opstaan, toen iets groots en zwarts over hem heensuisde, tegen zijn been schopte en met een doffe plof op de grond terecht kwam.

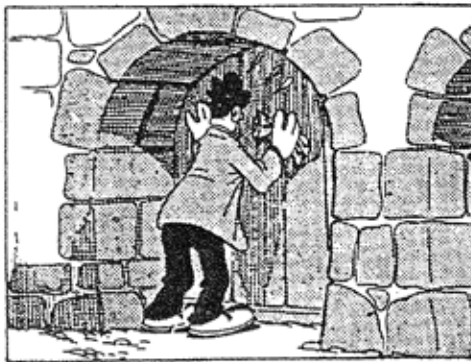
Ootje Teur werd door de schrik en de verbazing plot-

seling geheel en al wakker, terwijl Dikke Daan juist in slaap viel van de klap, die zijn kin kreeg op te vangen, toen die met de grond in aanraking kwam.

„Bedankt voor het wakker maken, Dikke Daan!” riep Ootje Teur, die meteen opstond en wegholde. „En blijf nog maar een poosje slapen, dat is goed voor je. En dan heb ik meteen weer vrij spel om de handschoenen te heroveren!”

De poort is gesloten

51.

Lange Leo wist van al die dingen natuurlijk niets af. Hij was de gang uitgerend en had tegelijkertijd de kostbare handschoenen aangetrokken.

„Ziezo!” sprak hij tevreden met zichzelf en de wereld. „De handschoenen heb ik! En een knappe kerel, die ze mij weer afneemt!”

Doordat hij echter zo met zichzelf ingenomen was, lette hij er helemaal niet op, dat hij de verkeerde kant uitliep. Dat ontdekte hij pas, toen hij voor een dikke solide muur terecht kwam, waarin zich een stevige met ijzer beslagen

houten poort bevond, die was afgesloten.

„Dat gaat al vast niet goed!” mompelde Lange Leo, terwijl hij zijn oogjes alweer dichtkneep. „Ik moet de andere kant op! Maar waar maak ik me druk om? Ik roep gewoon de slaaf van de handschoenen op, en ik beveel hem, de poort te openen! Waar heb ik anders de handschoenen voor?”

Hij stak zijn linkerhand omhoog en knipte met duim en wijsvinger.

Erg plotseling

52.

Nadat Lange Leo met duim en wijsvinger geknipt had, stond François meteen weer naast hem en vroeg in zijn gebrekkig Hollands, wat er van zijn Meesters begeerte was.

„Maak die poort open!” beval Lange Leo, „en... eh... ach, maak eigenlijk dat hele kasteel maar weg, want dat verveelt me”.

„Maar monsieur!” stribbelde François tegen. „Ik had het net gemaakt! Ik was er zo trots op en...”

„Zeur niet, maak weg dat ding!” riep Lange Leo ongeduldig.

Hij hoorde een zucht van François, die meteen daarna verdwenen was, evenals het kasteel. Lange Leo keek een beetje verdwaasd in het rond, want het was erg plotseling gegaan en daar was hij nog niet aan gewend. Op de achtergrond liep Ootje Teur, die eigenlijk door de gang had gehold, terwijl Dikke Daan, die tegen de muur gezeten had, nu met zijn rug tegen een dikke boom leunde.

Een station en een trein

53.

Lange Leo had niet lang nodig, om van zijn verbazing te bekomen. Hij stak dadelijk zijn lange benen uit en snelde weg, dwars door het bos heen naar de grote weg, die daar achter lag. Toen hij echter een poosje gehold had, keek hij eens achterom en zag, dat hij gevolgd werd door Ootje Teur, die eveneens hard liep, om hem in te halen.

„Wacht”, dacht Lange Leo. „Ik zal dat kereltje eens even een poets bakken! Hij denkt zeker, dat hij siim is,

maar dan heeft hij buiten mij gerekend!” Hij knipte met zijn vingers en daar verscheen François weer.

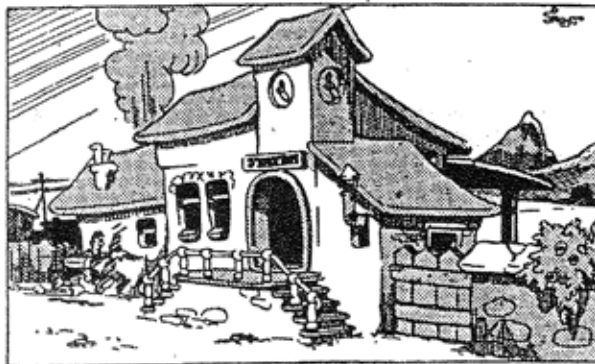
„Vous désirez, u wenst?” vroeg hij hijgend, want hij had moeite, Lange Leo bij te houden.

„Ik moet onmiddellijk een station hebben met een trein, die op het punt staat te vertrekken!” deelde Lange Leo mee.

„Pardon, monsieur?” vroeg François verbijsterd.

Daar kan een schrijver geen rekening mee houden!

54.

„Ik zei, dat ik een station wilde hebben met een trein, die op het punt staat te vertrekken!” snauwde Lange Leo. „Versta je me soms niet? Maak voort, anders is het te laat!”

„Mais, monsieur, welk een onmogelijke eis!” hijgde François, die achter zijn adem begon te geraken. „Ik... dat... u... eh bien...!”

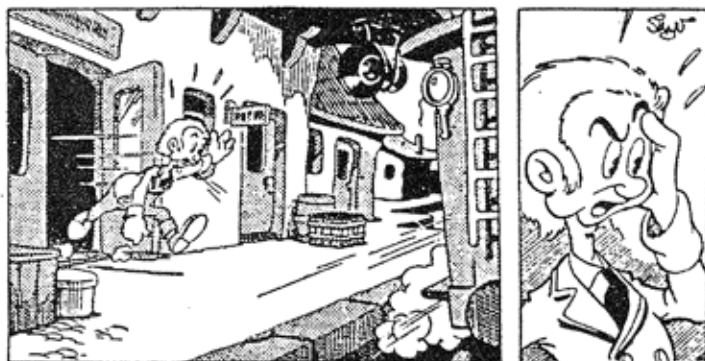
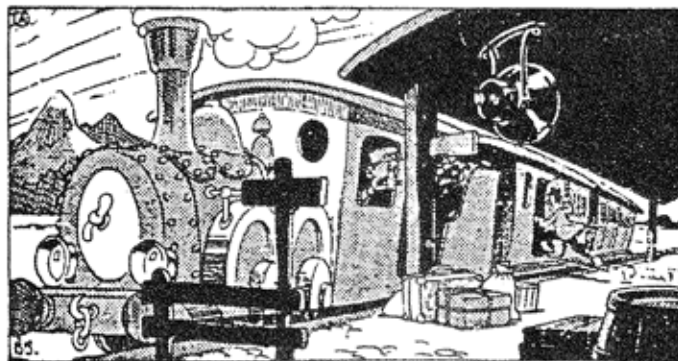
„Schiets op!” brulde Lange Leo ongeduldig. „Ik heb geen zin om naar je praatjes te luisteren! Maak een station want anders maak ik appelmoes van je!”

Meteen daarna stond er 'n station. Lange Leo schoot naar binnen, François verdween weer en Ootje Teur zag tot zijn woede en spijt, dat het nu moeilijk zou worden. Lange Leo in te halen.

„Och, och, daar kan een schrijver toch ook geen rekening mee houden!” meende hij. „Ik kan veel bedenken, maar dit niet! Nu hoop ik maar, dat de trein, waar Lange Leo in stapt, niet meteen vertrekt, want dan heb ik hem voorgoed uit het oog verloren...”

Dat is pech hebben

55.

Nu, François had goed gezorgd. Lange Leo stormde het perron op, er stond een trein kant en klaar, hij rukte een portier open, klom naar binnen en hij had het portier nog niet goed en wel gesloten, of de trein zette zich met een ruk in beweging.

„Hèhè!” zei hij tevreden, terwijl hij zich met een zucht van verlichting achterover in de kussens liet zakken. „Die heb ik verschalkt! Dat was écht weer eens Lange Leo op zijn best!”

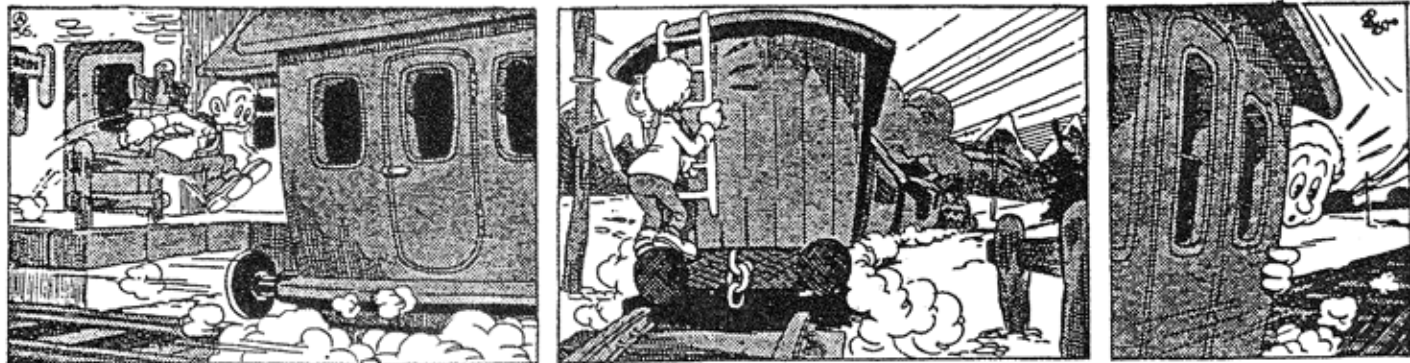
Ootje Teur daarentegen, die een halve minuut later het perron oprende, was niet zo tevreden. Hij zag de trein het station uitstomen en greep ontdaan naar zijn hoofd.

„Dat is nu wat je noemt pech hebben!” zuchtte hij. „Ik moet maar weer mijn toevlucht zoeken bij de helden uit mijn boeken, om te weten, wat mij nu te doen staat... Wat zou zo iemand doen? Het is een moeilijk geval, dat is zeker...”

Toch wel griezelig

56.

Veel tijd om na te denken had Ootje Teur alweer niet: de trein wachtte geen moment, maar stoomde lustig verder.

„Ik weet het!” riep Ootje Teur plotseling boven het lawaai van de trein uit. „Ik moet er achterop springen! Dat zou iedere boekenheld beslist doen!”

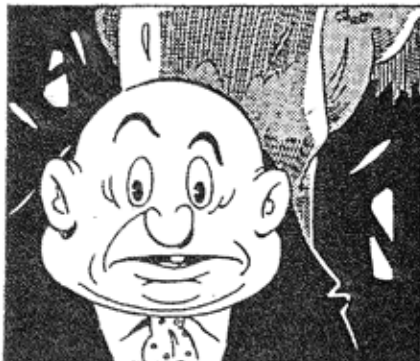
Toen hij dat dan ook eenmaal bedacht had, aarzelde hij geen ogenblik meer, maar nam een aanloop, rende het perron af, sprong over een hekje, dat het perron afsloot en greep zich vast aan het laddertje, dat achter aan

de wagen bevestigd was, terwijl zijn voeten steun vonden op de bumpers.

„Toch wel griezelig!” meende hij, toen de trein steeds harder begon te rijden en hij eens om een hoekje keek. „In een boek gaat dat allemaal heel gewoon en vanzelfsprekend, maar je kunt er eigenlijk niet over oordelen, als je het zelf nog nooit hebt gedaan.... Enfin, in ieder geval ben ik weer enkele ervaringen rijker geworden door dit avontuur!”

Mijn eigen hoed!

57.

Natuurlijk bleef Dikke Daan, die over Ootje Teur gestruikeld was, zoals je je misschien nog zult herinneren, niet eeuwig slapen. Nee, na een kwartier ongeveer kon hij zijn ogen weer opendoen, zonder iets anders te zien dan sterren, die om zijn hoofd raasden als muggen om een lamp.

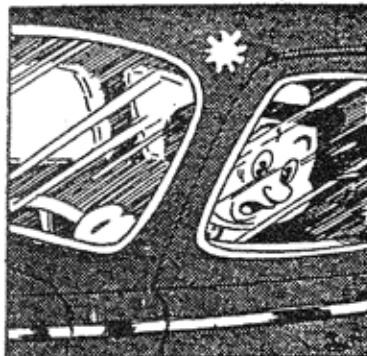
„Wat er precies met me gebeurd is, weet ik niet”, zei Dikke Daan tegen zichzelf, „maar m'n kin doet zeer en het lijkt net, of mijn hoofd door een smid bewerkt is... Maar ik ben wel op bekend terrein, want de hoed, die daar ligt, heb ik beslist meer gezien.... Ja, ja! Die moet

van een goeie kennis van me zijn... Wacht eens even! Het is mijn eigen hoed!”

En daarna wist Dikke Daan weer alles. Dat hij eigenlijk achter een paar handschoenen aanzat en dat Lange Leo en een ander mannetje, dat hij niet kende, er iets mee te maken hadden en dat hij gevallen was en... kortom alles. Hij begreep ook, dat hij nu niet te lang moest wachten, omdat anders zijn kansen, om de handschoenen te bemachtigen, steeds kleiner werden. Hij stond dus op en sneelde naar zijn auto, die nog steeds in het bos stond.

Daar komt een trein aan

58.

Dikke Daan klom zo vlug als zijn dikte hem dat toeliet in zijn auto, sloeg de motor aan en raasde het bos uit. Hij wist natuurlijk heel niet, waar hij zoeken moest of zelfs welke kant hij uit zou gaan, maar dat kon hem niet schelen.

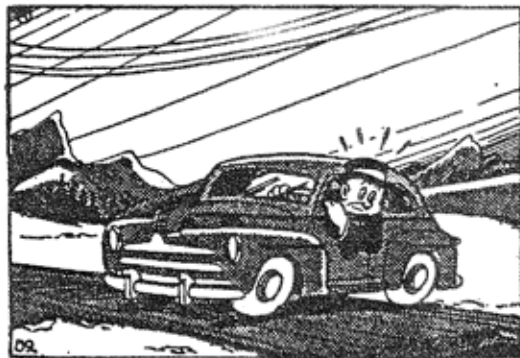
„Ze moeten toch ergens hier in de buurt zijn!” dacht hij optimistisch. „Het moet al gek lopen, als ik ze niet hier of daar tegenkom, de dieven van de handschoenen... Ik zal ze een lesje geven, als ik ze in mijn vingers... Wat is dat nu? Een spoorlijn?”

Dikke Daan remde en keek met verbaasde blikken naar de rails, die daar lagen.

„Merkwaardig!” mompelde hij. „Hier was gisteren nog geen spoorlijn. Dat weet ik zeker! Hoe... maar wacht eens even... dat zou wel eens in verband kunnen staan met die handschoenen... Kijk! Daar komt een treintje aan... Nu moest ik eigenlijk een list bedenken, om die trein te laten stoppen... Ja ja...”

De auto op de rails

59.

Dikke Daan had een list bedacht. Hij reed zijn auto op de rails, liet hem daar stoppen, klom er uit en verstopte zich in de buurt van de overweg tussen een paar struiken.

Ootje Teur, die nog steeds achter op de bumpers van de laatste wagen stond, zag met schrik, dat er een auto op de rails gereden was, die niet heen of weer scheen te kunnen.

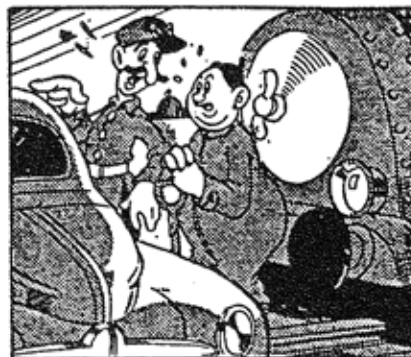
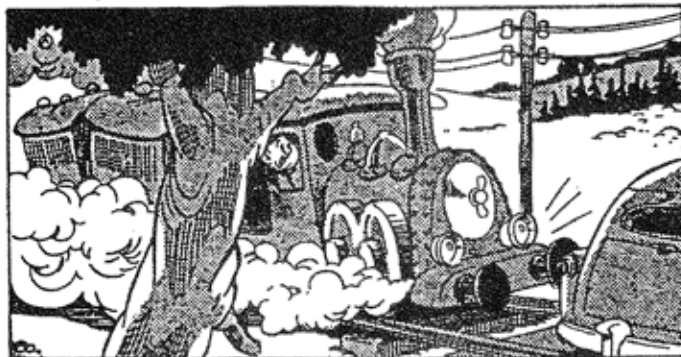
„Oei!” dacht hij, „dat is lelijk! Dat wordt een botsing,

als de machinist hem niet in het oog krijgt! En wat dan weer? Dan word ik natuurlijk door de slag van de trein geslingerd en dan blijf ik hevig gewond aan de kant van de weg liggen... Ach, ach, was ik maar nooit aan die handschoenen begonnen!”

De machinist had de auto echter ook gezien en schreeuwde wild iets tegen de stoker...

Even van de rails duwen

60.

Er kwam gelukkig geen botsing. De machinist en de stoker deden alle mogelijke moeite, de trein tot stilstand te brengen. Knerpend en piepend en grote stoomwolken uitblazend, bonkend en stotend minderde de trein snel vaart en kwam vlak voor de auto tot stilstand.

De machinist en de stoker stapten uit en liepen op de wagen toe.

„Dat was op het nippertje!” zei de machinist, „die hadden we bijna in de poeier gereden! En het is nog zo'n mooi karretje! Het zou jammer geweest zijn!”

„D'r zit niemand in!” merkte de stoker op. „Welke gek zet zijn auto nu zo maar midden op de rails neer?”

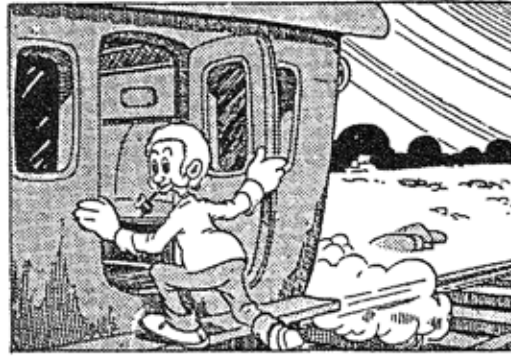
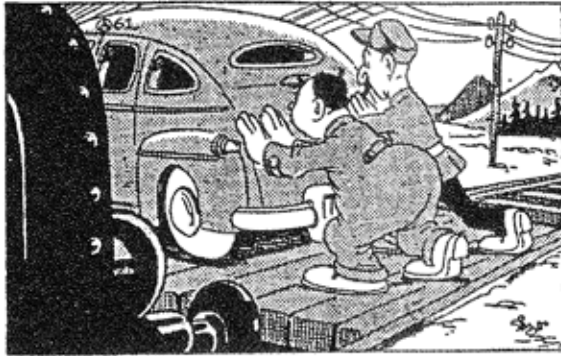
„Hij wou 'em zeker kwijt”, stelde de machinist voor. „Je hebt wel eens meer mensen, die genoeg van een auto krijgen. Ik voor mij rijd ook liever in een trein, dat gaat veiliger!”

„En vlugger”, vulde de stoker aan.

„En voordeliger”, compliteerde de machinist. „Maar wat zullen we er mee doen? We moesten hem maar even van de rails duwen, dat lijkt mij het beste”.

Orde en regel moet er zijn!

61.

De stoker en de machinist besloten dus de auto weg te duwen en ze voegden dadelijk de daad bij het woord. Nu, het ging nogal gemakkelijk, de wagen liep licht en de handrem was niet aangetrokken.

Ootje Teur was intussen van zijn bumper gesprongen. „Ziezo!” dacht hij, „dat was nog een meevallertje, dat die auto op de rails stond. Nu kan ik ten minste in een coupé gaan zitten en straks als de trein weer rijdt, op zoek gaan naar Lange Leo en hem de handschoenen afpakken. Zo zie je maar weer, dat alles zich toch haast

weer ten goede keert.”

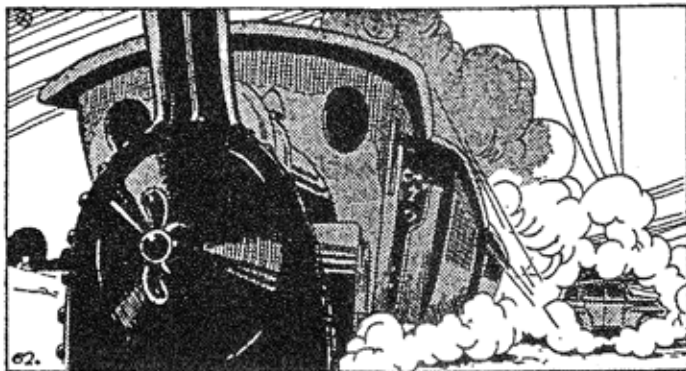
De machinist en de stoker hadden nu de auto van de rails geduwd en stapten weer in.

„Daar gaat-ie weer!” zei de stoker. „Laten we hopen, dat we nu geen oponthoud meer krijgen, want anders komen we niet op tijd aan. Ik weet wel niet precies, waar deze trein heengaat, maar op tijd moeten we zijn!”

„Zo is het!” antwoordde de machinist. „Orde en regel moet er zijn!”

De list is goed gelukt

62.

De trein zette zich dus weer in beweging. Hij blies een heleboel rook- en stoomwolken uit en daar trok Dikke Daan profijt van, want nu kon hij ongezien zijn schuilplaats in de struiken verlaten en naar de trein hollen.

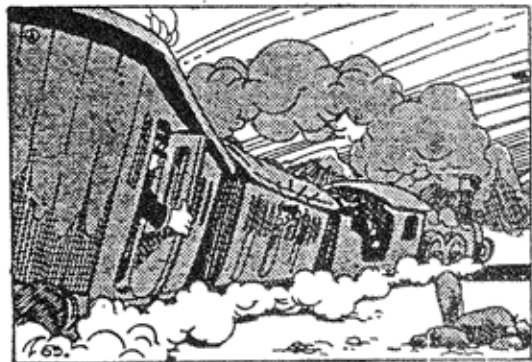
„Die list is goed gelukt!” prees hij zich zelf, „Dikke Daan is nog zo dom niet als hij er misschien uitziet...”

Hij trok een coupédeur open en wurmde zich naar binnen.

„En nu op zoek naar de handschoenen!” mompelde hij in zichzelf, terwijl hij met zijn korte, dikke armpjes moeite had, de coupédeur weer dicht te krijgen. „Ik weet niet, wie ze op het ogenblik heeft, maar geloof maar, dat ik ze terug krijg! Reken maar!”

Lange Leo trekt aan de noodrem

63.

Het was Dikke Daan echter toch niet gelukt, ongezien de trein binnen te komen. Lange Leo namelijk, die niet begrepen had, waarom de trein gestopt had, wilde juist eens uit het raampje kijken, om te zien, waarin de oorzaak van het oponthoud gelegen was, toen de trein zich weer in beweging zette. Toevallig keek hij ook even achterom en zag Dikke Daan, die juist moeite deed, zijn coupédeur weer te sluiten.

„Ah, zo!” mompelde Lange Leo en hij kneep zijn oogjes weer toe. „Is het hem dat! Nu, dat zullen we hem eens

eventjes afleren! Ik heb er nu genoeg van, steeds door iedereen achter m'n vossen gezeten te worden... Laat me eens denken... Ik geloof, dat ik wel iets weet...”

Hij bleef nog enkele ogenblikken peinzend staan kijken en mompelde zacht voor zich heen.

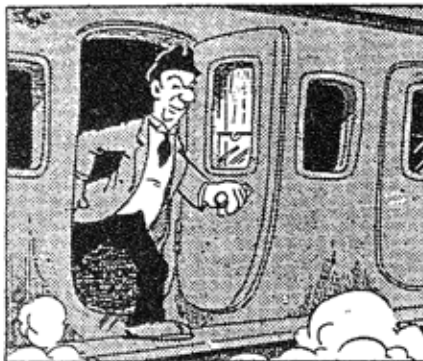
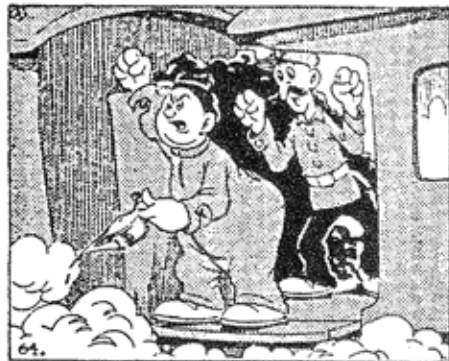
„Juist!” zei hij dan grinnkend van plezier. „Ik zal die Dikke voorgoed onschadelijk maken. Hahaha!”

Hij strekte een arm uit en greep naar de noodrem, waaraan hij stevig trok.

Een boze stoker

64.

Nadat Lange Leo aan de noodrem getrokken had, stond de trein, die nog maar nauwelijks op gang was gekomen, na enkele ogenblikken stil.

„Wat is dat nou weer!” riep de machinist boos. „Dat lijkt nergens op! Dat is maar rijden en stilstaan en weer rijden en stilstaan! Dat moet uit zijn!”

„Ik zal wel eens even kijken!”- zei de stoker, die een oliespuit greep en daar strijdlustig mee zwaaide. „We zullen wel eens zien, wie ons daar steeds dwars zit...!”

Lange Leo, die ook een plannetje had, om van zijn achtervolgers af te komen, stapte uit en wilde zich naar

de coupé begeven, waar hij Dikke Daan had zien binnengaan.

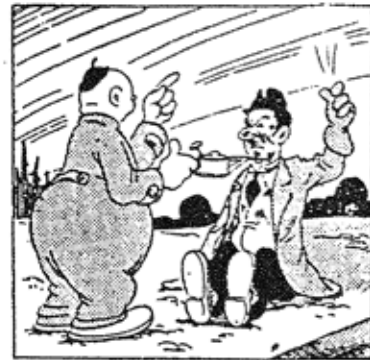
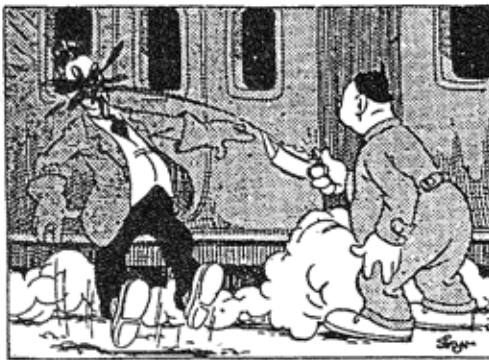
Maar hij werd staande gehouden door de stoker, die woest met zijn oliespuit zwaaide.

„Aha!” riep de stoker met van woede glinsterende ogen. „Daar heb je zeker de man, die aan de noodrem getrokken heeft! Waar of niet?”

„Zeker!” antwoordde Lange Leo uit de hoogte. „Het is wel niet mijn gewoonte, mij met ondergeschikt treinpersoneel in te laten, maar ik zal voor deze keer een uitzondering maken!”

Laat dit je een les zijn

65.

„Zo!” zei de stoker. „Dus u heeft aan de noodrem getrokken, hè? Mag ik misschien weten, waarom?”

„Dat is mijn zaak!” antwoordde Lange Leo. „En laat mij nu met vrede, goede man, want ik heb andere zaken omhanden, die dringender zijn dan uw noodremmetje. Ik wens u goedendag!”

Maar de stoker liet het daar niet bij. Hij tilde zijn olie-spuut op, mikte zorgvuldig en spoot Lange Leo een dikke straal groenachtige drab in het zelfingenomen gelaat.

„Brrrl... blub... www... blstrwmspff!” zei Lange Leo, wie de stralen olie in de mond liepen.

„Niks mee te maken!” antwoordde de stoker. „Wees blij, dat ik je niet op de bon geslingerd heb voor vijf en twintig gulden! Laat dit een lesje zijn, meneer! De spoorwegen laten niet met zich spotten!”

Lange Leo gaf geen antwoord meer. Hij was op de grond gaan zitten en knipte zwijgend met duim en wijsvinger van de linkerhand.

Ook François wordt bespoten....

66.

Lange Leo had met de vingers geknipt, dus stond François op hetzelfde ogenblik naast zijn meester en wachtte op orders. De stoker echter, die plotseling een vreemd geklede meneer naast Lange Leo zag staan, hief zijn spuit weer op.

„Ha, nou zie ik het!” riep hij begrijpend. „Dronken, hè? Studenten zeker, die naar een balsmoskee zijn geweest, niet? We zullen je wel even nuchter maken, mannetje!”

Hij spoot ook François een dikke straal olie in het gezicht. François viel achterover van schrik, terwijl de

stoker tevreden wegliep.

„Zo!” zei hij. „Ik hoop, dat het nu meteen maar eens uit is met die flauwe kunsten! Ik waarschuw nou niet meer, de volgende, die vervelend is, sluit ik op in de kolenbunker!”

„Ik zal me beklagen!” riep Lange Leo hem achterna. „Ik zal...” Maar toen bedacht hij iets anders.

Ootje Teur was uit de trein gestapt en keek belangstellend om de hoek om de reden van al dat lawaai te vernemen...

Eindelijk rust

67.

Ja, Lange Leo had plotseling een ander plannetje bedacht.

„François!” riep hij bevelend. „Maak die trein wég en verander die machinist en die stoker in een paar politie-agenten en laat ze iedereen, die zich in de trein bevindt, arresteren en meenemen! En blijf zelf ook een beetje in de buurt, want je bent me altijd te gauw weer weg...”

Nu, het gebeurde precies zo. De trein verdween en de machinist en de stoker hadden plotseling politie-unifor-

men aan. Nu bleek, dat er verder slechts Dikke Daan en Ootje Teur in de trein hadden gezeten. De nieuwbakken agenten grepen allebei een arrestant beet en leidden ze weg.

„Hé!” zuchtte Lange Leo tegen François, „eindelijk rust! Eindelijk eens de tijd, om aan de toekomst te denken! Het is wel prettig, om een paar van die handschoenen te hebben, maar om ze te houden valt beslist niet mee!”

Een rijk en gelukkig man

68.

„En nu aan de slag!” zei Lange Leo vrolijk. „Ik wil, dat je een kist... een paar kisten... een heleboel kisten vol met gouden munten hier neerzet. Ik weet wel, dat ik ze met mijn rechterhandschoen zelf ook wel kan maken, maar dat is me te veel werk. Doe je plicht, François!”

„S'il vous plait, monsieur!” zei François en op hetzelfde ogenblik stond er een hele partij kisten klaar, terwijl François alweer verdwenen was.

„Goed werk!” zei Lange Leo, die een der kisten opende. Hij was tot de rand gevuld met zuiver gouden munten. Hij lichtte de deksels van nog enkele kisten op, en het bleek, dat ze allemaal van een gelijke inhoud voorzien waren.

„Ik ben een rijk man!” zei hij tot zich zelf. „Een zeer rijk en gelukkig man! Geen zorgen meer voor mij. Geen narigheid meer, want met geld kun je alles kopen!”

Een geldneus

69.

Intussen waren Ootje Teur en Dikke Daan door de twee agenten gevangen genomen. Ootje Teur, die begon in te zien, dat Lange Leo toch nog met de handschoenen zou gaan strijken, besloot een list te verzinnen.

„Jullie weten zeker niet, wie je daar gevangen genomen hebt, hè?” vroeg hij aan de agent, die hem bij een arm vasthield. „Dat is Daan-met-de-geldneus!”

„Wat geldneus?” vroeg de agent ongelovig.

„Je wilt me toch niet vertellen, dat je nog nooit van „Daan-met-de-geldneus” hebt gehoord?” zei Ootje Teur met een ongelovig gezicht. „Dat is op het ogenblik de

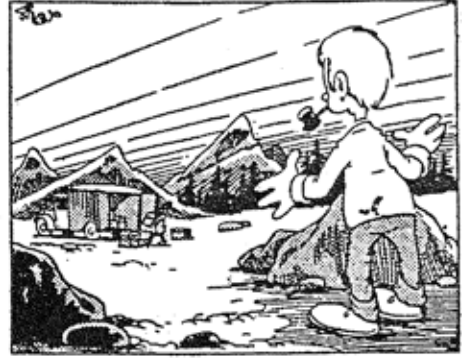
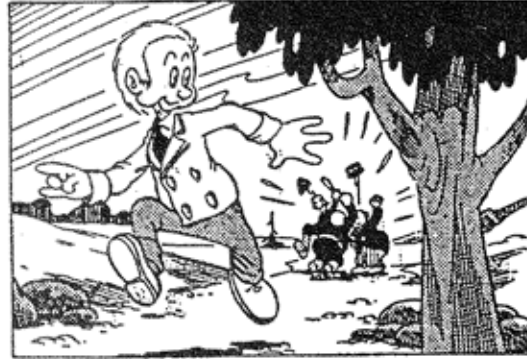
beroemdste man die ik ken! Alle kranten staan er vol van! Als je me even in zijn buurt laat zal ik je laten zien wat ik bedoel”.

Hij greep tegelijkertijd in zijn broekzak, waar hij nog een paar van de gouden munten had zitten, die hij had overgehouden.

„Kijk!” zei hij, terwijl hij op Dikke Daan toeliep. Hij kneep hem hard in de neus en liet tegelijk de goudstukken, die hij in de handpalm verborgen had gehouden, vallen. De agenten zagen geboeid toe...

Lange Leo heeft een vrachtauto besteld

70.

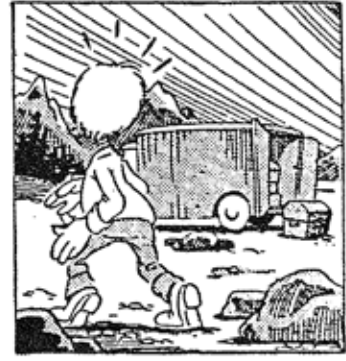
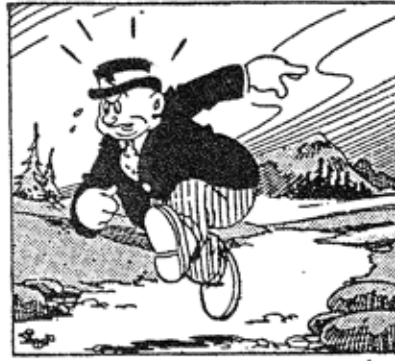
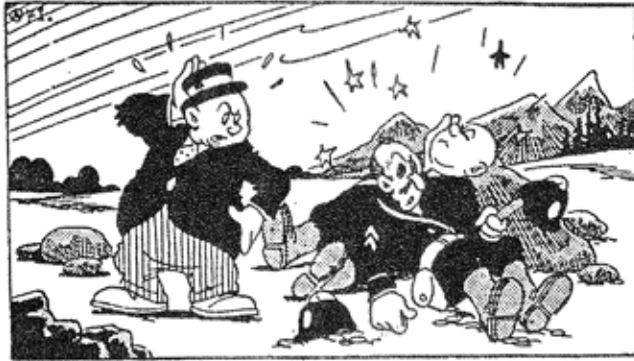
Toen de beide agenten gezien hadden, dat je, door alleen maar in de neus van de dikke arrestant te knijpen, allerlei geldstukken tevoorschijn kon toveren, stortten ze zich eensgezind allebei tegelijk op Dikke Daan, om zijn neus te pakken te krijgen. Nu, dat was juist wat Ootje Teur gewild had, want nu keken de agenten niet meer naar hem om, zodat hij zich uit de voeten kon maken.

„Dat was een beste list!” grinnikte hij, terwijl hij achterom keek naar het gevecht, dat zich daar aan het ontwikkelen was. „Dikke Daan moet maar voor zich zelf zorgen!”

Toen hij een poosje hard gelopen had, zag hij in de verte een vrachtauto staan, waarbij een man druk in de weer was, kisten in te laden. Dat was Lange Leo, die inmiddels ook een vrachtauto besteld had bij François, omdat hij niet goed wist, hoe hij de kisten anders weg moest krijgen. Ootje Teur verstopte zich achter een grote steen, die daar lag en dacht na over de stappen, die hij nu zou moeten ondernemen, om de handschoenen weer terug te krijgen...

Alleen listen - geen geweld

71.

Hoewel Dikke Daan er een hele kluif aan had, was hij toch overwinnaar geworden in het gevecht met de twee agenten, die het op zijn neus voorzien hadden. Misschien kwam het wel, doordat de agenten eigenlijk geen agenten waren, zodat ze niet zo best op de hoogte waren met handtastelijkheden en misschien kwam het ook wel, doordat Dikke Daan er beter mee op de hoogte was, maar een feit was dat, toen het gevecht was afgelopen, de twee politiemannen op de grond lagen, terwijl Dikke

Daan nog rechtop stond.

„Nu er vandoor!” zei hij, „anders kon het wel eens te laat zijn!”

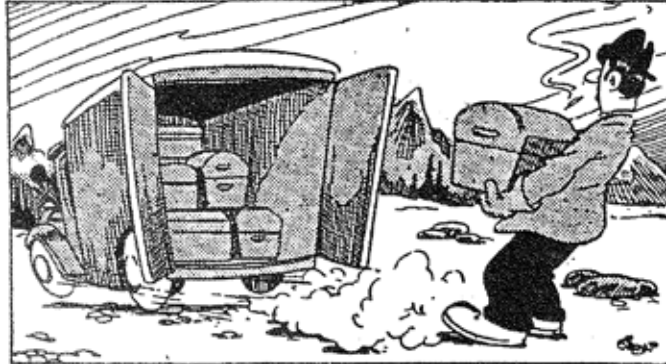
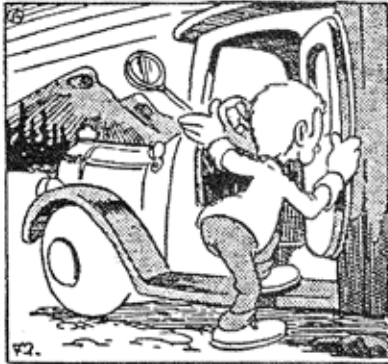
Ootje Teur had intussen ook een plannetje bedacht. Toen Lange Leo op een gegeven ogenblik in de vrachtauto verdwenen was, om er weer een kist in te laden, sloop Ootje in een boog om de wagen heen.

„Nu moet het gebeuren!” dacht hij bij zichzelf. „Alleen listen kunnen hier helpen! Met geweld kom je niet verder!”

Houdt de dief!

72.

Ootje Teur had nu, ongezien door Lange Leo, de vrachtauto bereikt en deed de deur van de cabine open, terwijl hij er op lette, geen enkel geluid te maken. Hij ging achter het stuur zitten en sloot de deur ook weer geruisloos. Door een klein raampje, dat in de achterzijde van de cabine was aangebracht, kon hij precies zien, wat Lange Leo uitvoerde en toen Leo dan ook de wagen weer verliet om de laatste kist in te laden, startte Ootje Teur snel de motor en gaf gas. De vrachtwagen schoot met een

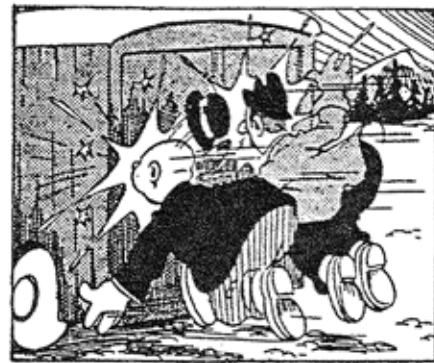
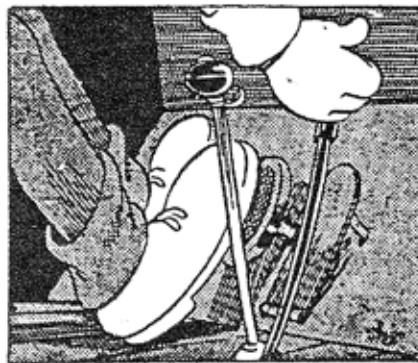
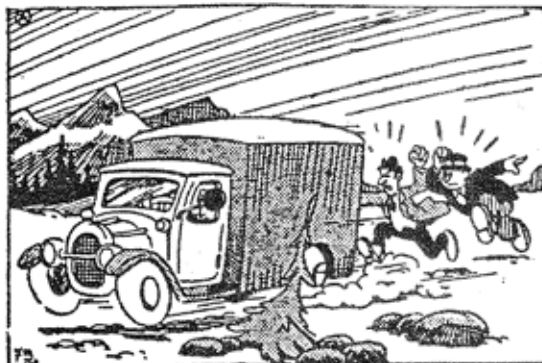
ruk vooruit.

„Hé!” riep Lange Leo. „Wat betekent dat nou weer! Heb ik dan nooit rust?” Hij liet de laatste kist met gouden munten vallen en begon woedend de wagen na te zetten. Dikke Daan had inmiddels ook het toneel van de strijd bereikt en holde dapper mee.

„Houd de dief!” riep hij optimistisch. Er was echter geen mens te zien behalve Lange Leo, dus dat had hij net zo goed kunnen laten.

Bons

73.

En nu kun je zien, dat Ootje Teur nog zo'n slechte planmaker niet was. Het lag namelijk helemaal niet in zijn bedoeling om de auto met de kisten gouden munten te stelen, neen, helemaal niet. Hij reed dan ook niet hard, ofschoon dat best kon. Nee, hij reed juist zo hard, dat iemand, die hard loopt, hem kon bijhouden. Daarbij bleef hij steeds uit het raampje kijken, dat opzij van de cabine was gemonteerd.

„Ha!” riep hij vrolijk, toen hij zag, dat ook Dikke Daan

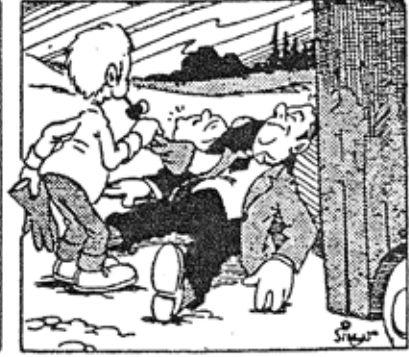
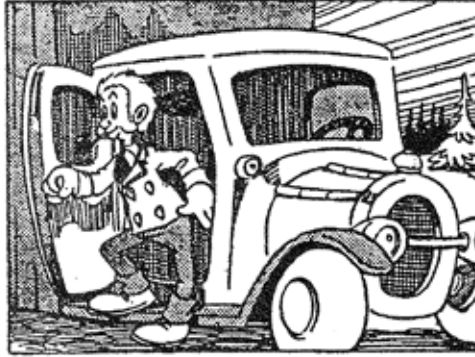
in de optocht meeliep. „Dat komt goed uit! Nu kan ik twee vliegen in één klap slaan!”

Hij zette zijn voet op de voetrem en trok tegelijkertijd hard aan de handrem, zodat de vrachtauto plotseling als een blok bleef staan.

Dikke Daan en Lange Leo, die dat natuurlijk niet voorzien hadden, sloegen met hun hoofden zo hard tegen de achterwand van de auto aan, dat ze allebei niets dan sterretjes zagen. Het gaf een hele bons.

Geduld wordt steeds beloond

74.

Toen Lange Leo en Dikke Daan met hun hoofden tegen de auto geslagen waren, gingen ze eerst even op de grond zitten om de klap te verwerken. De slag dreunde nog na in hun hoofd en het leek hun, alsof het steeds donkerder werd om hen heen. Na enkele ogenblikken vielen ze dan ook allebei om, terwijl ze snel de belangstelling voor de dingen, die om hen heen gebeurden, begonnen te verliezen. Ootje Teur stapte uit, tevreden aan zijn pijp trekkend.

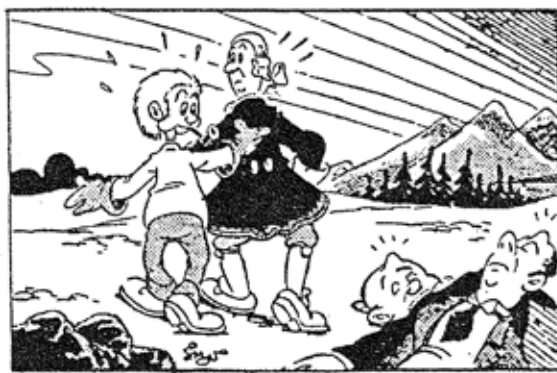
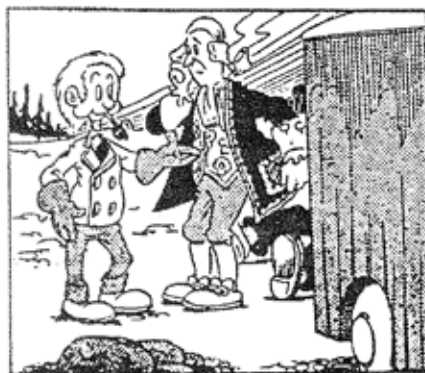
„Dat is dat!” zei hij. „De tegenstanders allebei onschadelijk gemaakt en de handschoenen voor het grijpen!”

Hij liep op de bewusteloze mannen toe en greep de handschoenen, die nog steeds aan de handen van Lange Leo zaten.

„Zo ziet men, dat geduld wordt beloond!” sprak hij, terwijl hij de handschoenen aantrok. „Geduld, gepaard aan uithoudings- en doorzettingsvermogen!”

François gaat vertellen

75.

Toen hij de handschoenen weer aangetrokken had, was zijn eerste daad het knippen met de vingers van de linkerhand, waarop onmiddellijk François weer verscheen.

„Quel ravage!” zei François, die ontsteld naar de beide bewusteloze mannen keek. „Wat een toestand! Qu'est-ce que vous désirez, monsieur?”

„Ik wil niets!” zei Ootje Teur. „Alleen dit, dat wij ons van deze plaats des onheils verwijderen en eens even met elkaar praten. Want ik begin te geloven, dat er meer

achter deze handschoenen-affaire zit, dan ik wel weet! Ga mee!”

„Dat zou wel eens waar kunnen zijn!” zuchtte François. Hij keek nog een keer naar de beide slapende mannen, maar Ootje Teur trok hem mee. „Kom”, zei hij. „Vertel me nu maar eens precies, wie je bent en hoe het komt, dat die handschoenen bestaan en zo. Vooruit met de geit!”

François zuchtte eens diep en begon toen te vertellen.

Geld maakt tòch niet gelukkig

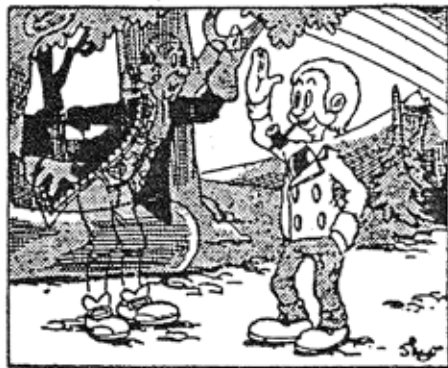
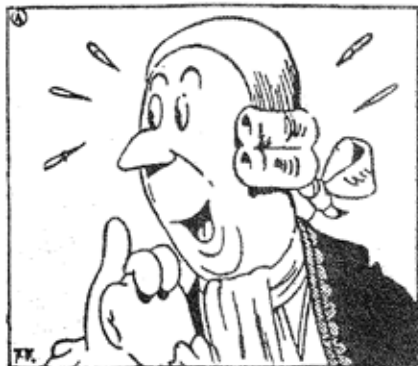
76.

„U moet weten”, begon François, „dat ik eigenlijk al jaren dood behoorde te zijn. Ik was de bediende van een Heer, die zeer wijs was. Hij was niet rijk, maar wel gelukkig met zijn lot. Ik zelf daarentegen hield erg veel van geld en ik heb ook tijdens mijn gewone leven alle moeite gedaan om rijk te worden, hoewel het mij nooit gelukt is. Toen ik op zekere dag weer over geld begon te spreken tegen mijn Meester, gaf hij mij een kistje, waarin twee handschoenen zaten. „Begraaf dit kistje ergens!” zei hij. „De handschoenen, die er in zijn, hebben toverkracht! Ik zal een perkament schrijven, waarop de

plaats is aangegeven, waar gij het kistje begraaft. Gij zijt de slaaf van die handschoenen! En door die handschoenen zal u geleerd worden, dat geld niet gelukkig maakt!” En dat heb ik nu gezien, meneer!” besloot François met een ongelukkig gezicht, terwijl hij op een omgezaagde boomstam ging zitten. „Haat, nijd, afgunst en allerlei lelijke dingen komen er voort uit geld! En ik zal altijd de slaaf van de bezitter van de handschoenen blijven...”

„Wacht eens even!” zei Ootje Teur en hij stak een vinger in de lucht.

„Wacht eens even!” zei Ootje Teur. „Dat is natuurlijk niet nodig! Op het ogenblik ben ik de bezitter van de handschoenen en ik mag ze geven aan wie ik wil! Ik geef ze aan u! Dan kunt u in het vervolg weer uw eigen baas zijn!”

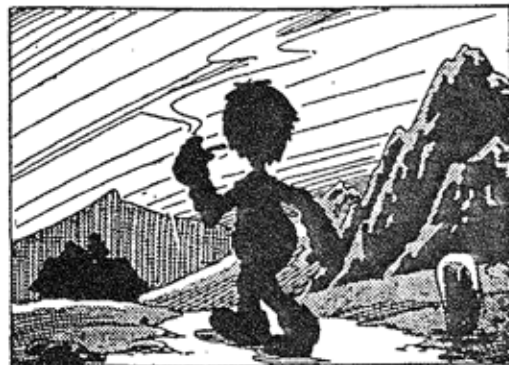
„Dat is te mooi om waar te zijn!” meende François, die een stralend gezicht trok van plezier.

„Hier zijn ze!” zei Ootje Teur, die de handschoenen reeds had uitgetrokken.

„Duizendmaal dank! Mille fois!” riep François opgetogen. Hij pakte de handschoenen van Ootje Teur over en trok ze onmiddellijk aan.

„Vaarwel!” riep François nog. Hij werd helemaal doorzichtig en zou spoedig helemaal verdwenen zijn. „Au revoir! Nu zal ik dan eindelijk rust hebben! En ik ben van mijn goudzucht genezen! Voorgoed!”

Ootje Teur wuifde hem vriendelijk toe.

Toen François helemaal verdwenen was, draaide Ootje Teur zich om en sloeg de weg naar de bergen in, waar hij woonde.

„Het is een mooi avontuur geweest!“ zei hij in zich zelf. „Spannend en toch leerzaam! Het was wel een beetje moeilijk soms, om er aan mee te doen, maar ik geloof toch, dat ik het er niet slecht heb afgebracht...“

Hij stak een verse pijp op en wandelde op zijn gemak verder.

„Nee!“ zei hij. „François had gelijk. Geld maakt niet gelukkig. Het is wel eens niet leuk, om er zonder te zitten

maar geluk kun je er niet van kopen. Bovendien is het beslist niet goed voor een mens, om op zo'n gemakkelijke manier aan geld te komen. Nee, geld, waarvoor je hard gewerkt hebt, daar heb je meer aan. Het zit hem niet in de handschoenen, maar in de handen!“

Toen de avond begon te vallen kreeg hij zijn huisje weer in zicht. Hij stapte tevreden op zijn woning toe.

„Nu heb ik dan zelf een avontuur meegemaakt!“ zei hij. „En het was eerlijk gezegd mooier, dan ik er zelf ooit één heb bedacht!“

**OOTJE
TEUR**

DE WENSHANDSCHOENEN

*****

TEKST EN TEKENINGEN DOOR SIEM PRAAMSMA